

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

اُتھپ اور جھیر

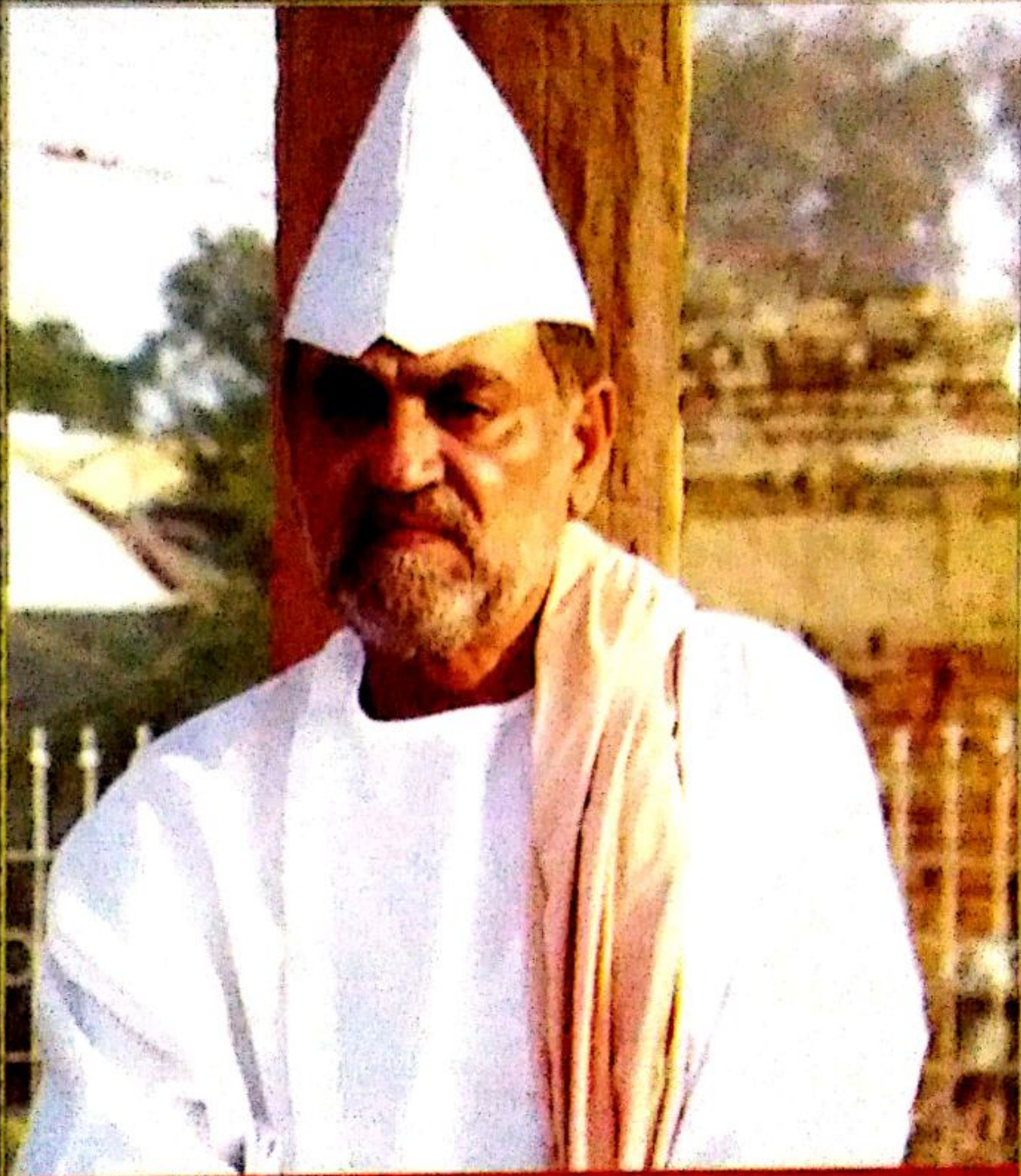
حضرت مُرشد سائین صادق شاہم (صوفی فقیر عمر کوٹ)

سُر ڈھَر، کافیونء بیت

مرتب

قائم فقیر پنہور

صاحبن کریمن حضرت سائین قبلہ صوفی عطاء اللہ ستاری

موجودہ سجادہ نشین درگاہ جھوک شریف

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

اُتھپ اور جھیر

مرتب
قائم فقیر پنهور

(سرپرست اعليٰ)

حضرت مُرشد سائين قبلًا نبي بخش شاه اولياء صوفي القادري دامت برکاتہ
(موجودہ سجادہ نشين درگاہ سائين صوفي صادق شاه رح صوفي فقير عمرڪوٽ)

(نگران)

سائين قبلًا صوفي علي بخش (عرف عن سائين)، سائين قبلًا صوفي ظهير الدين
سائين قبلًا صوفي صلاح الدين، صوفي علي رضا

(مرتب)

قائم فقير پنهور

پروف ريڊر

عبدالله جان پنهور

ڪمپوزر

امتياز علي پنهور

چپرائيندڙ

لطيف پرنٽنگ پريس سانگهڙ

ڇپيندڙ

تعداد

1000

قيمت

100/-

حق و واسطا

اعليٰ وٽ محفوظ آهي

سدا موجود

آئي اورچ ھير

حق موجود

سجاده نشين درگاہ عاليجناب

حضرت مُرشد سائين قبالا صديق محمد المعروف صادق شام صوفي القادري ؒ

(صوفي فقير عمرڪوٽ)

اسم مبارڪ سجاده نشين مُرشد سائين

1

مُرشد سائين حضرت قبالا بايزيد المعروف باجد شام اولياء صوفي القادري ؒ

2

مُرشد سائين حضرت قبالا نظام الدين اولياء المعروف سہڻو سائين اول صوفي القادري ؒ

3

مُرشد سائين حضرت قبالا علي بخش شام اولياء اول صوفي القادري ؒ

4

مُرشد سائين حضرت قبالا نبي بخش شام اولياء اول صوفي القادري ؒ

5

مُرشد سائين حضرت قبالا خدا دوست المعروف گرو سائين صوفي القادري ؒ

6

مُرشد سائين حضرت قبالا نبي بخش شام اولياء صوفي القادري دلتہ برڪات

(موجودہ)

پيش لفظ

صوفي علي رضا

اُئي اورج هير سڀيان ناهي ”صديق“ چئي.

ڊگها ڪري پير پيو رهندي پٽ م.

هي فقط ٻن سڀين جو بيت ڄاڻڻ ۽ سمجهڻ وراڻ لاءِ جنت جي چاهي آهي.

هن بيت م سائين صادق شاهه اسان کي فرمائين ٿا ته.

اُئي نند مان رات جو پوئين پهر م اُٿو.

اورج: ياد ڪر پنهنجي رب کي ”پنهنجي رب جي عبادت ڪر.

هير: هٿير ئي ائين ڪر اڄ ئي پنهنجي رب جي عبادت ڪر. سڀيان

ناهي صديق چئي: سڀيائي پيو آسرو نه ڪر ڇو جو تون ٿو ڄاڻي ته

سڀيائي تون زندهه به هوندين يا نه انهي جي توکي خبر ناهي.

ڊگها ڪري پير پيو رهندين پٽ م.

باقي ائين ڊگها پير ڪري قبر م پيو رهندي ۽ پوءِ تون ڪا عبادت

ڪرڻ جي قابل نه هوندين.

سائين صادق شاهه پنهنجي هر بيت ۾ هر ڪلام م اسان کي اهو ئي

فرمايو اٿن ته هي جهان فاني آهي، هتان هڪ ڏينهن سڀ ڪنهن کي

هڻڻو آهي. اوهان کان اڳ جيڪي به آيا هلندا اوهان به هلندا ۽ اوهان

کان پوءِ اچڻ وارا به هلندا ۽ اڳتي جي تياري ڪيو پوءِ پاڻ ڪٿي چون

ٿا (اُئي اورج هير سڀيان ناهي صديق چئي) ۽ ڪٿي فرمائين ٿا ته (سائي

سنڀري ويه ڪاڪ گهر نرنڌرو ڪر هو) لفظ چاهي جيڪي به هجن

پر سندن پيغام هڪڙو آهي جيڪي عبادت ڪرڻي آهي ڪري وٺو

جيڪا بخشش ڪرائي آهي اڄ ئي ڪرائي وٺو. مطلب ته هر ڏينهن
کي آخري ڏينهن ۽ هر گهڙي کي آخري گهڙي سمجهي گذاريو ۽ منهنجي
نظر ۾ اهو ئي زندگي گذارڻ جو بهترين طريقو آهي.

اڄ اسان کي گهرجي ته ذڪر جي ذريعي پنهنجي مُرشد سان رابطي ۾
رهون. اڄ دنيا جون تمام سهولتون اسان جي هٿ ۾ آهن.

پر اسان جو موت اڄ به رب پاڪ جي هٿ ۾ آهي.
مينهن وسڻ نه وسڻ، گرمي يا سردي وغيره هر شيءِ جي معلومات اسان
اڳ ئي حاصل ڪري ٿا سگهون پر اسان جي موت جي ڏينهن ۽ وقت
جي معلومات ٿا ڄاڻي سگهون.

اسان جي رب پاڪ به اسان کي بس اهو ئي چيو آهي ته هر انسان کي
هڪ ڏينهن مرنو آهي ڏينهن وقت ڪٿي به ناهي ته ڪير ڪهڙي
ڏينهن مرنڊو ۽ ڪهڙي وقت مرنڊو اهو راز فقط رب پاڪ ئي ٿو
ڄاڻي مينهن وسڻ جي ٻڌي ان جي نقصان کان بچڻ لاءِ ته اسان هزارين
ڪوششون ڪيون ٿا.

پر موت ۽ آخرت جي ڏينهن تي يقين هئڻ باوجود به اسان قبر ۽ آخرت
جي عذاب کان بچڻ جي ڪا به ڪوشش نٿا ڪيون ۽ جيڪو اسان
تي هميشه لاءِ ايندو. جنهن کي برداشت ڪرڻ جي اسان قابل به ناهيون
ان عذاب کان بچڻ لاءِ اڄ اسان کي سائين فضل الله شاهه قلندر ۽ سائين
صادق شاهه جي ڏسيل رستي تي هلڻ جي ضرورت آهي اسان کان اڳ
به ان رستي تي هلڻ وارا ڪامياب ٿيا.

هداموجود

آئي اورچ هير

حق موجود

پر پوء اسان کي اڃان ڇا جو انتظار آهي؟
رب پاڪ فرمائي ٿو اي انسان تون منهنجي راهه ۾ هڪ قدم وڌا آئون
تو ڏانهن (ست) قدم وڌائيندس ته پوء اسان کي بس هڪ قدم وڌائو
آهي باقي ڏئي ڪريم آهي.

ته پوء اچو سڀ گڏجي سائين صادق شاهه جي ڏسيل راهه تي هلي
پنهنجي ۽ ٻين جي زندگي کي ڪامياب ڪيون ۽ سائين صادق شاهه
جي پيغام کي عام ڪيون. مون پنهنجي ناقص ذهن ۽ انهن بزرگن جي
وچ ۾ رهي، جيڪي ڪجهه سمجهو آهيان اها ڳالهه پڙهڻ وارن کي
سمجهائڻ جي ڪوشش ڪئي اٿم.

باقي هدايت هادي هٿ وس آهي، جنهن جنهن کي ڏئي.
ڏئي در دُعاگو آهيان ته پاڻ پڙهندڙن کي ۽ درگاهه صوفي صادق شاهه
صوفي فقير جي هر طالب کي هدايت عطا ڪري.

ادنا غلام

صوفي علي رضا

موبائل نمبر 0331-2774132

فهرست

- 1 (1) سجاده نشين لسٽ.....1
- 2 (2) پيش لفظ 2
- 5 (3) ڳالهيون ڳلي لوڪ (پنهنجي پنهنجي ڀاران) 5
- 13 (4) سُڙڙهر جي تاريخ 13
- 16 (5) ڏهر جي ذڪر جي وضاحت ۽ اهميت 16
- 20 (6) جيڪي آهي اڄ 20
- 29 (7) اُئي اورج هير 29
- 45 (8) ڪافيون 45
- 55 (9) سُڙڙهر جا بيت 55

سدا موجود

اٽي اورچ هير

حق موجود

ڳالهائون ڳهلي لوڪ

(پنهنجي پاران)

هن سال عرس مبارڪ جون تياريون اڃان هلندڙ هيون. آئون درگاه
حضرت سائين صوفي صادق شاهه القادري (صوفي فقير عمرڪوٽ)
تي هر ميهني واري ڏهاڙي جي حاضري تي ويو هئس. هر ميهني سهائي
سومر جو درگاه شريف تي ڏهاڙو ٿيندو آهي.
(انهي ڏهاڙي تي سڄي رات صوفي راڳ رنگ جي محفل ٿيندي آهي
جنهن ۾ استاد شفيق فقير ۽ ٻيا صوفي راڳي اولياء صاحب جا ڪلام
ٻڌائي حاضرين تي وجد طاري ڪري ڇڏيندا آهن. ۽ صبح جو درگاه
شريف ۾ سماع وارو راڳ پڻ ٿيندو آهي.)

جي اٽي سڪ سُرڪ جي، ته وڃ ڪلارن ڪهي،
وٽي رکجي وات تي، ڀرتون پنج پهي،
رهج سُر سهي، ته سڄو ٿئين صديق چئي.

(اولياء صاحب ٽ)

بهر حال!

ڏهاڙي واري ڏينهن آئون مُرشد سائين حضرت قبلانبي بخش شاهه
اولياء صوفي القادري ۾ جن جي حضور ۾ ويٺو هئس. اٽي سائين جن
جا ننڍا ڀاء سائين صوفي قبلان علي بخش شاهه (علئ سائين) ۽ سائين

جن جا پائيتا سائين صوفي ظهير الدين القادري ۽ سائين صوفي صلاح الدين القادري ولد سائين صوفي نظام الدين (ثاني) جن به محفل ۾ موجود هئا.

ڪي ڪني جا ڪارئي، ڪي پڻ ڪن سندا،
اسين صوفي شاهه جي آهيون بلي لڳ بنداءِ،
منيراجي مندا، تب پير نه ڇڏي پنهنجا.
(اولياء صاحب ٽ)

ڳالهه هلي رهي هئي ذڪر جي حوالي سان سائين صوفي قبله علي بخش شاهه (علئ سائين) جن فرمايو ته صاحبن ڪريمن حضرت سائين قبله صوفي عطاء الله ستاري جن جي حڪم آهي ته فقراء جو ڌيان ذڪر فڪر ڏانهن تمام گهٽ ٿي رهيو آهي. ڪافي ماڻهن کي ڏهر جي ذڪر واري ڳالهه جي ڪا به خبر ناهي اها ئي وجه آهي ته اسان جي فقراء دنياوي مسئلن ۾ پئجي وئي آهي سمورن مسئلن جو حل خدا جو ذڪر آهي خاص ڪري آڌهي رات جو اُٿي ڏهر وارو ذڪر ڪرڻ سان قلبي توڙين روحاني سڪون ملي ٿو.

مڙيوئي منهن ٿيو، هلڻ ٿيو حيران،
جوڳي سنڌيءَ جو، ۾ سڀوئي سبحان،
ڪعبو ۽ تڙان، ڪيڏانهن نيئي نيتيان.

(اولياء صاحب ٽ)

انهي جي لاءِ ته سڄي فقراءَ ۾ ذڪر فڪر جو روجهان وڌايو وڃي ان لاءِ سڀ کان اڳ ضروري آهي ته ڏهر جي ذڪر جي اهميت ۽ رات واري عبادت جي اهميت تي هڪ ننڍڙي سطح تي ڪتاب شايع ڪرائي انهي کي فقراءَ توڙي عام ماڻهن جي نظر ڪجي. ۽ انهي کان علاوه ميلي جا ٿئي ڏينهن درگاهه ۾ ٿيندڙ سماع واري راڳ سان گڏوگڏ رات جو 3 وڳي ڏهر واري ذڪر جو باقاعدي سلسلو شروع ڪجي ۽ پوءِ فقراءَ کي سختي سان تاڪيد ڪجي ته هو پنهنجي ڪم ۾ ٻه روز رات جو آئي ڏهر جي ذڪر جو معمول بڻائي ڇڏي. سائين صوفي قبله علي بخش شاهه (علو سائين) جن جي انهي ڳالهين سان محفل ۾ ويٺل فقراءَ تمام گهڻي متاثر ٿي، ۽ پوءِ هر ڪنهن پنهنجا پنهنجا تاثر ونديا.

نڪو سر نه ڦر نه ٿينگ نه ٿيڏارو
لڳو آهي نه لهي، من اندر مارو
سڄوئي سارو هينئو حيرت ۾ پيو.

(اولياءَ صاحب ۷)

خير! مُرشد سائين حضرت قبله نبي بخش شاهه اولياءَ صوفي القادري ملت برڪت جن جا ڪروڙين احسان جو ڏهر جي ذڪر واري انهي ڪتاب لاءِ مون مسڪين کي حڪم ٿيو ۽ سائين علي بخش جن

حق موجود

آئي اورج هير

حق موجود

سندن فرزند صوفي علي رضا کي به انهي ڪم جي لاءِ مون سان گڏ
ڪري ڇڏيائون.

مونکي ڇڏيائون ڇپرن ڄڻي سڄڻي
پریم جو پڻي، سو ڪم نه آيو ڪيچين

(اولياء صاحب ۷)

مُرشد سائين جن کان دعا وٺي آئون پنهنجي ڳوٺ آيس جنهن بعد
سائين علي بخش صوفي القادري جن جي فرزند سائين علي رضا سان
مسلسل فون جي ذريعي رابطو رهيو ڇاڪاڻ جو مان ڪو اديب يا
دانشور ناهيان انهي لاءِ ڪافي خيالن ۽ پريشانن کي منهن ڏيڻو پيو.

ڪڪ لڳي رت نڪري، هينئون ڪڇڙو ڪاءِ
مونکي ماڻ جڳاءِ دل دانهن ري نه رهي

(اولياء صاحب ۷)

ڏهر جي ذڪر بابت مونکي وڌيڪ ڄاڻ نه هئي سو ضروري هو جو
ڪنهن اهڙي فقراء جو در جهليجي جيڪو ڏهر جو عالم هجي خير
انهي سوچ ۾ هئس ته اڃانڪ ڳالهه ياد آئي ته گذريل سال اولياء
صاحبن رح جن جي عرس مبارڪ جي آخري رات تي سائين قبالا
صوفي ظهير الدين القادري جن جي حڪم تي اسان ماسٽر فقير انصار
لغاري صاحب جن کي درگاه شريف تي ڏهر جو ذڪر ڪرائڻ جو

چيو هو ۽ پوءِ فقير انصار لغاري صاحب سان ميلي جي آخري رات
 ڪجهه فقراء سان گڏ ڏهر جو ذڪر ڪيو هيوسين.
 اها ڳالهه ياد اچڻ شرط مون صوفي علي رضا جن سان رابطو ڪيو ته
 فقير انصار لغاري صاحب سان رابطو ڪجي ته يقيناً فقير صاحب ڏهر
 جي ذڪر جي حوالي سان مدد ضرور ڪندو.

ويا جي وجود کان، تن ڪونهي ڪلب ڪاڻ،
 تون هت پسين هاڻ، هو الستون اڳي ٿيا.

(لولياء صاحب ۷)

صوفي علي رضا ٿورڙي ئي وقت ۾ فقير انصار صاحب سان رابطو
 ڪري ٿايم ورتو ۽ سموري ڳالهه فقير صاحب جي سامهون رکي ۽
 فقير صاحب کي ڏهر جي ذڪر بابت مقالي لاءِ عرض ڪيائون.
 فقير صاحب سان پهرين ملاقات درگاهه جهوڪ شريف ۾ ٿيئي هئي
 پر پوءِ ڪنهن سبب اُتي ملاقات نه ٿي سگهي ۽ اسان کي وري فقير
 صاحب جي ڳوٺ ڊگهڙي (ميرپورخاص) وڃڻو پيو.

فقير صاحب نهايت ئي بهترين نموني سان ملاقات ڪئي اسان فقير
 صاحب کي ڏهر جي ذڪر بابت مقالي جو عرض ڪيو هو، فقير
 صاحب اهو مقالو مڪمل ڪري چڪو هيو، اهو اسان کي عنایت
 ڪيائين ۽ ان کان علاوه ڏهر جي بيتن بابت ڪافي سمجهاڻيون فقير
 صاحب وٽان مليون.

ناٿي جو نفس کي سورھ آھي سوء
کلي وير نہ ڪاھئو، چئي او نہ جو،
مانھجي ماري ٿو، عمل سنڌي تيخ سين
(لولياء صاحب ٽ)

لولياء صاحب جن جي (جامع) راڳ نامي ۾ سُر ڏهر جي بيتن جي ڪُل
تعداد 83 آھي پر انھي ۾ تقريباً بيت تمام ڏکي يعني انھي بيتن ۾ پراڻي
سنڌي جا لفظ استعمال ٿيل هئا ان ڪري عام ماڻھون انھن بيتن کي
سهڻي نموني سان نہ ٿي پڙھي سگھي ٿو ۽ نہ وري انھي جي معني
سمجھي سگھي ٿو.

فقير انصار لغاري صاحب بيتن جا پروف چيڪ ڪري رھيو هيو تہ
فقير صاحب کي انھي مسئلي جي حل لاءِ عرض ڪيم.
هڪ تہ سُر ڏهر جي بيتن جو تعداد تمام گھڻو آھي انھي کي ٿورو
گھٽ ڪجي؟

پيو وري جيڪي عام آسان سنڌي ٻولي ۾ بيت پڙھيا ۽ ٻڌا وڃن ٿا
انھن کي فقراء جي سامھون آڻيجي تہ جئين پڙھندڙن کي لولياء صاحب
جو پيغام آساني سان سمجھ اچي سگھي!

۽ ٽئين ڳالھ اھا تہ ذڪر دوران لولياء صاحب جن جي راڳ نامي جي
ٻئين مختلف سُرَن مان بيت چئي سگھجن ٿا، يا نہ ؟

فقير صاحب منهنجي ڳالهه تمام غور سان ٻڌي ۽ پوءِ جواب ۾ چيو ته
بيشڪ اولياءَ صاحب جو راڳ نامو آهي مقصد فقراءَ ۽ عام ماڻهن
تائين پيغام پهچائڻ آهي ڏهر جي ذڪر دوران ڪنهن به سُر مان بيت
چڻي سگهجي ٿو. بس پڙهڻ واري کي اها ڳالهه سمجهه ۾ اچي ۽ مقصد
حاصل ٿئي.

۽ پوءِ فقير صاحب جي مشوري سان سُر ڏهر کان علاوه سُر وهاڳ
(وهاڳڙو) سُر مومل (راڻو) ۽ سُر ڌناسري جهڙن مختلف سُرن مان ڪُل
60 بيت چونڊ ڪري هن ڪتاب ۾ شامل ڪيا ويا آهن.

مواد جي سيڙهڻ وارو سلسلو اڃان هلندڙ ئي هيو ته سائين صوفي علي
رضا جن صاحبن ڪريمن حضرت قبالا سائين عطاءُ الله ستاري صوفي
القادري ^{لمتہ برکتہ} موجوده سجاده نشين درگاهه جهوڪ شريف جن سان
ملاقات جو ٽائيم ورتائون ۽ صاحبن ڪريمن سان ملاقات ڪئي
سائين علي رضا ڪتاب ”آئي اورج هير“ جو ڪجهه حصو جيڪو
ڪمپوز ٿيل هئو صاحبن ڪريمن جي حضور ۾ پيش ڪيو.
حضرت صاحبن ڪريمن عطاءُ الله ستاري صوفي القادري ^{لمتہ برکتہ} جن
انهي مواد کي نظر مان ڪڍيو ۽ فقير انصار صاحب جو مقالو پڙهي
فرمائون ”ماسٽر انصار جو لکيل مقالو تمام سٺو آهي مونکي خوشيءَ
آهي ته ماسٽر انصار کي منهنجون سڀئي ڳالهيون لفظ به لفظ ياد آهن.“

هدا موجود

آئي اورج هير

حق موجود

حضرت صاحبن ڪريمن عطاء الله ستاري صوفي القادري ^{لهم بركة}
جن اسان جي هن گڏيل ڪوشش تي تمام گهڻا خوش ٿيا ۽ دُعا سان
ڪڏا اهڙن ڪمن کي هميشه جاري رکڻ جو حُڪم فرمائين.

سارنگ سڪي وڃ ڪي، وڃ وراڪي پٽ،

”صادق“ سونهن پرين جي، تنهن جو مُلھ نہ مٽ،

آءُ پرين مون وٽ، تہ اوسر اوسيو ٿو لهي (اولياء صاحب ۵)

هن سموري ڪم جي حضرت سائين قبالا مُرشد نبي بخش شاه
صوفي القادري (موجوده سجاده نشين درگاه صوفي فقير عمرڪوٽ)
جن سرپرستي ڪئي ۽ سائين صوفي علي بخش صوفي القادري ۽ سائين
صوفي قبالا ظهير الدين ۽ سائين صوفي قبالا صلاح الدين القادري ۽
صوفي علي رضا جن قدم به قدم مون مسڪين جي رهنمائي ڪئي.
آخر ۾ آئون نهاڻي شڪر گذار آهيان اسان جي برادري جي معزز
شخصيت عبدالله جان پنهور صاحب جو جن ڪتاب جي پروف
چيڪ ڪرڻ دوران ڪافي رهنمائي ڪئي ۽ سندن لکيل مقالو
طالبن ۽ پڙهندڙن جي لاءِ سلوڪ جي راه ۽ واٽ ڏسي ٿو. ان سان گڏ
مهربانيون اسان جي پياري دوست ۽ هن ڪتاب جي ڪمپوزر امتياز
علي پنهور جون جنهن کي هن ڪتاب جي ڪمپوزنگ دوران انتهائي
صبر ۽ آزمائش جي مرحلن مان گذرڻو پيو.

فقط

دُعائين جو طالب

خادم الفقراء

قائم فقير پنهور

سُر نهر جي تلخ

ڪلياڻ آڻوڻي

ٿر ۾ ٻن پٽن جي وچ ۾ مائري يا ٿڌي مٽيءَ واري سڌي ميدان کي "نهر"
 چوندا آهن. هن سُر تي اهو نالو انهيءَ ڪري آيل آهي، جو ان ۾ سماعيل
 خيال کي هن نهر مان لنگهندي آيا آهن. اڳي ٻان درياھ وهندو هو ۽
 شاهوڪاري مال ايندو ويندو هو. جسودا جنگ واپاري هئا. افسوس جو
 هنر اُتي سڄ لڳي پيئي آهي نه درياھ آهي نه مڪڙي، نه جسودا، نه
 سونگي، اُتي هينئر رڳو ڪنڊن جا وڻ ۽ اڪ ڦلارا پيا ڏسجن. شاه
 هڪ ڪنڊي کي ڏسندي ئي ساڻس رهاڻ ٿو ڪري اچي.
 اي ڪنڊا! ڪي يور ٿئين جو ڳالهيون ڪر ۽ ٻڌاءِ ته
 راتڙيون ڪئن پيو گذارين؟ آڄ تنهنجا مھڙا حال اچي ٿيا آهن. ٻڌاءِ ته
 تون ڪئن پيو ڏينهن گذارين؟ سڄ ٻڌاءِ ته تو وٽان سين ٿڌي ويا آهن
 ڇا؟ تنهنجو مڃر هينئر ڇڳا ڪيو پيو چئي. جي تو کي يور ٿئين جي
 سور جو ويد آهي ته پٺي کي ڏي ڏيئي ڇو نه ٿو مڃر پيدا ڪرين. اي
 ڪنڊا! جڏهن يور (درياھ) پريو ٿي ويو. تڏهن تون ڪيئن هئين؟
 جسودن (شاهوڪار واپارين) جهڙو ڪو پانڌي گڏيو ائيني يا نه؟ سڄ ته
 هاڻ يور سُڪي ويو آهي. ڪنڌين تي اچي اڪ ڦلارا آهن. افسوس
 جو جنگن (شاهوڪار وڻجارن) زور چڏيو آهي. سُر سڪي ويو آهي ۽
 سونگي (محصول وٺندڙ) به هليا ويا آهن. جڏهن ڍاڳي نهر ۽ يور وهندا

هوا، تڏهن جسودن جو وڻج به ڏاڍو زور هو. هاڻ يور اڳين ڌار نه رهيو آهي، ملاحن، پاڻيءَ جا پار ڏسي، مڪڙا موڙي چڻيا ۽ جسودن جهڙا يار جل جي فڪر ۾ پنڄي ويا آهن.

اي مڃ! جڏهن واهڙ ۾ جل جال (جاما) هو، تڏهن تون نه موٽين. هاڻ ”سر مٿي ساهه، مهميزون ملاحن جون.“ تون مڇي ٿلهي ٿيو آهين ۽ ٿونا ٿو هڻين جنهن پاڻيءَ جي آڇ ڏسي تون پليو هڻين. تنهن جا هاڻ ڏينهن پڇي ويا.

اي الله! جنهن تنهنجو نالو وٺو آهي، تنهن مون کي تنهنجو آسرو به وٺو آهي. تنهنجي ڪانڌ جو پرو ۽ پاندئي ڪونهي، اي رب! تنهنجو ئي نالو روح ۾ رهيو آهي! اي صاحب! تنهنجي صاحبي عجب آهي پنن کي پاتل ۾ ٻوڙيو چڻين ۽ پٿرن کي تاريو چڻين. توکي وڏي سگهه آهي ۽ ٻاجهه، پريو آهين. جيئو تنهنجو نالو آهي. تيڏيائي تنهنجي ٻاجهه ٿو مڱان. مون ٻيا در ڪهڻي نه لاريا آهن، پر تو جهڙو در ٻيو ناهي. تون ري تنپين ۽ ٿوئين، چپر ۽ چانو آهين. تو ڌاران ٻيو ڪو ٻلو ناهي. اي ڍڪڻهارا! تون پناهه جو پاند ڏيئي مون کي ڍڪ.

اي سٽا! ايڏي ننڊ ڪرڻ مناسب نه آهي. ننڊن سان سلطاني سهاڳ به، پڙهي، جاڳڻ ۾ جس آهي. جڳڻ، قلب تان ڪس ٿو لاهي. رات گذري وئي آهي، پر مه ڦٽي آهي ۽ نڪت جهيٽا ٿيا آهن. اي هاري! اٿ!! نه ته ڪها هٿ هڻا پوند، تو پانيو ته مونسان هميشه سڄڻ هوندا تون سڄيون راتيون سمهي پئين، انهيءَ ڪري ئي پرين توکي چڏي ويو.

جهاني ماڻهون ڦڻ ڏسي پلجي وڃن. هنن کير جو ذائقو نه ورتو آهي. هو دنيا کان دين وڃايو ويٺا آهن.

هن سر ۾ جتي يوري، ڪنڊي ۽ جسودن جو ذڪر ٿو اچي. تي دنيا جي بي بقاءيءَ الله جي مردن جي اثاڻ ڏانهن اشارا آهن. ڏهر هيءَ دنيا آهي جتي ڪڏهن اوج آهي ته ڪڏهن زوال. جنهن هنڌ جسودن سڀان سچ وسندي. جو اڄ ڳڙهڪ گهوٽ آهي. سو سڀان مقرر ۾ لٿبو. جنن جسودن زور هينئر ناهي. تن روحاني وڻجارن جو به قسط (ذڪر) آهي. رڳو صاحب ساراه جو لائق آهي. نالي سندس ئي رهندو. پيو سڀ فاني آهي. ڪيڏانهن ويا آهي جنگ فقير، جي وحدت جي درياه ۾ حقيقي ماڻڪن ماڻڪن جو وڻج وهائيندا هئا. افسوس جو اُنهن جو هاڻ نشان به ڪونهي ۽ سندن جاءِ تي اڪ ڦلاريا بيٺا آهن. هن دنيا ۾ ڌڻيءَ جو ئي نالو رهڻو آهي. هوئي آسانجو پردو ۽ پناهه آهي جي دنيا تي پلجي. ڪانئس منهن موڙيو سين ته آسان جو حال به اُنهي معج جهرو ٿيندو. جو پاڻي ڏسي پليو ۽ مهراڻ جي سڪي وڃڻ سان موچڙن جي منهن ۾ پيو هو.

هن سر ۾ صوفي صاحبن ڪونجڙين لاءِ پنهنجي درد جو اظهار ڪيو آهي ۽ سنگهارن کي ساراهيو اٿس. جي سخا ۽ مهمان نوازيءَ جا ڪوڏيا آهن. ڪڇ جي مشهور ڌاڙيل لاکي جي واکاڻ ڪئي اٿس. ڇو ته هو مسڪين پرور ۽ عاجزان جو پردو رکندڙ هو.

(شاه جو رسالي تان ورتل)

ڏهر جي زڪر جي وضاحت ۽ اهميت

فقير انصار لغاري

ٿر ۾ پتن جي وچ واري سٺين ميدان کي ڏهر چئبو آهي. هي هڪ لفظي معنيٰ آهي جنهن کي جيترو وڌائجي يا وڌائي بيان ڪجي اهو ڪري سگهجي ٿو. لفظي معنيٰ ۽ روحاني معنيٰ ۾ ڪهڙو فرق آهي، روحانيت مرد ڪامل جي صحبت کانسواءِ سمجهڻ ناممڪن آهي. جيڪي مون پنهنجي آقا کان پُٿو ۽ جيڪي سندن صحبت مون کي نصيب ٿي. تنهن موجب ۽ پنهنجي ناقص ڄاڻ موجب سُر ڏهر بابت ڪجهه وضاحت ڪريان ٿو. هن وضاحت ۾ جيڪا غلطي ڏسڻ ۾ اچي تنهن جي اصلاح لاءِ دعا ڪرڻ جي عنايت ڪندا.

جيئن حضرت صاحب ڪريم کان مون ڪيترين ئي روحاني مجلسن ۾ اينهين پُٿو ته ”جاڳڻ ته جس آهي“ جاڳڻ سان قلب تان گس لهي ٿو. سُر ڏهر تي سائين شاهه عبداللطيف پٺائي صاحب جن به ڪهڙو بيان ڪيو آهي. پر اولياءِ صاحب سائين صادق شاهه رح جن پنهنجو مٿ پاڻ آهن. آئون به ان پار جو پانڌڻيو آهيان سو ضرور اولياءِ صاحب کي وڌيڪ اوليت ڏيندس. مون عموماً حضرت صاحب ڪريم سجاده نشين درگاهه عاليه صوفي القادري جهوڪ شريف صاحب جن کان ٻڌندو هوس ته ”سائين قلندر داتا پير صاحب جن جو فرمان آهي ته هر

فقير کي گهرجي ته اڌ رات کان پوءِ ڪهٽ ۾ ڪهٽ ڏهه (10) ڏهه
ڏهه (10) هلڪانه وساري.

مون هڪ ڏينهن کين عرض ڪيو ته قبل مون کي اهو فرمان
وضاحت سان سمجهايو. پاڻ وڏا مهربان آهن، مون تي وڏا وڙ آهن. جو
ڪهٽ ڄاڻ رکندڙ کي ويهي سمجهايائون مون کي جيڪي سمجهايائون
اهو درگاه شريف جي فقيرن کان لکائڻ مناسب ٿو سمجهان. پاڻ
فرمايائون ته سائين شاه قلندر داتا پير صاحب جن جو حڪم آهي ته
رات جو جاڳڻ لاءِ هي طريقو تمام آسان ۽ ڪامياب آهي جيڪو
فقيرن چئي ته آئون آسانيءَ سان رات جاڳي پنهنجي مرشد جو ذڪر
فڪر برقرار رکان ته سنجي مان ڪجهه ٽائيم آرام ڪري. اڌ رات
کانپوءِ نماز تهجد کان فارغ ٿي الله الله ڏهه 10 دفعا چئي هڪ بيت
ڏجي، تنهن کان پوءِ وري ڏهه 10 دفعا الله الله جو ذڪر ڪري جيئن
هڪ تسبيح مڪمل ٿئي.

پوءِ پنهنجي مرشد جي ڏسيل ذڪر ۾ مشغول ٿئي، پاڻ هڪ دفعي
گفتگو دوران فرمايائون ته شاه قلندر داتا پير صاحب جن جو فرمان
هي ته ”جو دم غافل سو دم ڪافر“ اولياءَ صاحب جن پاڻ هن
حڪم تي عمل ڪيو ۽ سختيءَ سان پنهنجن فقيرن کي عمل
ڪرايو ايتريقدر جو جاڳڻ جي ٽائيم تي ڪنهن کي سُتل ڏسندا هئا ته
لٺ جي زور تي به اوٿاري ذڪر لاءِ تنبيه ڪندا هئا. پر افسوس جو
مٿي انهن ڳالهين جو ذڪر پنهنجي ويو آهي، حالانڪ درگاه عاليه

جهوڪ شريف جي سجاده نشين صاحب جن جي طرفان ڪجهه سال اڳ ۾ سالياني عرس مبارڪ جي موقعي تي ٻاريءَ جي اڳواڻن جي نالي سان هدايت نامون جاري ٿيو هو ته پنهنجي ٻاريءَ ۾ رات جو 3 بجي کان پوءِ ذڪر بلند آواز ۾ ضرور ڪرايو مگر افسوس جو اڳواڻن انهي هدايت تي غور ڪو نه ڪيو. اهو ئي سبب آهي جو هنيئر انهيءَ عمل ڪو ڏڪار آهي.

حضرت صاحب ڪريم جن فرمائيندا آهن ته اسين درگاه شريف جي ميلي دوران ٽي ڏينهن دڪان کوليو وٺا هوندا آهيون پر افسوس جو ڪو خريدار ڪونهي. اسان کي حڪم آهي ته علم پرائڻ لاءِ جيڪڏهن اوهان کي چين وڃڻو پوي تڏهن به وڃو چين ته پري آهي پر جيڪڏهن اسان کي روحاني علم جو درس درگاه جهوڪ شريف ۾ ملي ٿو ته سڀ ڪجهه وساري انهيءَ درس حاصل ڪرڻ لاءِ همت جو سندرو ٻٽون ڀات جاڳڻ جس آهي. عشق حقيقي ۾ ڪيترن ئي مرحلن کي منهن ڏيڻو ٿو پوي جيئن کي سڀ حجاب لاهي سٺيءَ وانگر روحاني پنڌ ۾ ڪاهي پوڻ جي بار بار تاڪيد ڪيل آهي ته پوءِ ڪهڙا پار پتا پڇيا. جيئن اولياءَ صاحب جن فرمايو آهي ته:-

آئي اور هير صبح ناهي ”صديق“ چئي
ڊگها ڪري پير صبح رهندين سمهين.

(اولياءَ صاحب ۽)

هداموجود

آئي اورج هير

حق موجود

الحمد لله صوفي شاه عنايت شهيد ۽ جي فقراء ۾ اچ به ذکر فکر
جو سلسلو جاري آهي ۽ قيامت تائين جاري رهندو آمين...
درگاه جهوڪ شريف ۾ ٽي سو 300 سالن کان جيڪو درس هلندي
اچي اهو جئين پوءِ تيئن زور وٺندو اچي. شل رب پاڪ هر فقير کي
حضرت صاحب ڪريم سائين عطاء الله ستاري صاحب جي هدايت تي
هلڻ جي توفيق عطا فرمائي آمين.

دعاگو انصار لغاري

ڳوٺ حاجي صويو خان لغاري تعلقو ڊگهڙي

ضلعو ميرپور خاص، سنڌ

موبائل نمبر 0300-3284626

سدا موجود

آئي اورج هير

حق موجود

جيڪي آهي اڄ

عبداللہ جان پنهور

الله پاڪ جي ذات ازل کان انسان کي نبين رسولن جي ذريعي پنهنجي
پاڪ ذات جي هڪڙائي جو تصور ڏيندو رهيو آهي ته آئون ئي ازل
آهيان آئون ئي ابد آهيان آئون ئي هڪ آهيان آئون ئي واحد لاشريڪ
آهيان. پر انسان جي ڪم عقلي دنيا جهان جي رنگين رمزن ڪهر، اولاد
، بنگلا ، محل ، باغ ٻنيون ٻارا، اڻ گهوڙا ، خوبصورت عورتون ،
خوبصورت سواريون مطلب هر آسائيش ۽ آرام کي حاصل ڪرڻ ۾
هميشه رڌل هوندو آهي پر اهي الله پاڪ جي طرفان بندي کي پنهنجي
ياد گيري کي قائم ۽ دائم رکڻ لاءِ هڪ آزمائيش طور ڏنل هوندا آهن
بندو ان آسائيش ۾ پنهنجو پاڻ کي غافل ڪري ابدي آسائيش ابدي
آرام کي وساري ويٺو آهي ۽ اهيئن مسلسل زندگي جي سفر تي هلندي
هلندي هڪ ڪاري ۽ اونده ڪاهي ۾ وڃي ڪرندو جتان نه ڪو
آسرو نه ڪا اميد ته متان هن اندهيري غار ۾ نه ختم ٿيڻ واري عذاب
مان ڪا جان آجي ٿي پر ان پاڪ ذات کان غافل رهڻ جي ڪري
جيڪو هڪ حقيقت هو هڪ مالڪ هڪ خالق هو. ان جو آسروئي
نه رهيو ته هاڻ اهو غافل انسان ڪنهن کان اميد ۽ آسرو رکي ان لاءِ
هن عارضي دنيا ۾ سالڪن بزرگن اوليائن نبين ۽ رسولن ان انسان کي

هي ڏس ۽ گس ڏنا ته اي انسان اٿ ۽ ان رب خالق جي پاڪ ذات کي
ياد ڪر ته اهو ئي تنهنجو پر جلهو اهوئي تنهنجو وسيلو ۽ واهر ٿيندو
ٻئي پر چو ٿو پٽڪين آئي خاص طور اوليائن جي بادشاهه صوفين جي
سرتاج ڪامل ولي حضرت صوفي صديق محمد المعروف صادق
شاهه عمر ڪوٽ جن ارشاد فرمايو آهي ته؛

جيڪي آهي اڄ سپان، ناهه ”صديق“ چئي
واڃي وانگروچ مٿي کي، مرلي ڪري

حضرت صوفي صادق شاهه عاقل بندي کي هوشيار ڪندي چئي
رهيو آهي ته جيڪو آهي اڄ سپان نه اٿئي جيڪو سج اڄ اڀريو آهي
جي اڄ تنهنجي ساهه ۾ پساهه نه رهيا ته تو لاءِ سپان نه ٿيندي ۽ تون
رهجي ويندين ۽ پوءِ پيو هٿڙا هندين پر اهو وقت وري نه ورنندو. اولياءِ الله
حضرت صوفي صادق شاهه رح غافل بندي کي صلاح ٿو ڏي؛

سُمهي سُمهي جنڊڙا اڃان ائين هير
نياڳا ننبون ڪرين، ڊگها ڪري پير
وڏي ڪنهن وير، منگي ويا منگڻا.

صوفي صادق شاهه رح

سدا موجود

آلي اورچ هير

حق موجود

حضرت شاه عبداللطيف ڀٽائي جن به خوب فرمايو آه ته،

مُتَا آلي جاڳه نند نه ڪجي ايتري،
جو تو سڻيه پانڻيو، اهو مانجهاندي جو ماڳه
بُسلطاني سُهاڳه نندُن ڪنديئي نه ملي.

شاه لطيف رح

هي بزرگ هي اولياء ان غافل بندي کي اها صلاح ٿا ڏين نند نياڳي ڪم
چڏ ۽ اڻ چو ته ؛

ترتيءَ ڏک سپرين سب جو ٿا ۽ جوان،
هئا هزارين ڪيترا هت صوبا ۽ سلطان،
تنيءَ جا مڪان، ”صادق“ سنڀري ڪو نه ڪو.

صوفي صادق شاه رح

ميڙي ميڙي مال سڄا ويا ”صادق“ چئي،
ڏس پلي جا پال ڪين ڏنيائين ڪڇ به.

صوفي صادق شاه رح

هي دنيا هن ڌرتي تي ڪيئن بادشاهه امير سيلڻا سڃاڻها آيا پر اڄ انهن جا مرڻ ۽ مڪان نام ۽ نشان هر ٿڌا ملن پنهنجي ۽ پنهنجي اولاد جي سهولت ۽ آرام جي سامان لاءِ جائز ناجائز مال ذر ميڙي هتان هٿ خالي ڪري ويا. اسان وٽ الله جو ڪلام پاڪ رسول الله عليه وسلم جي هدايت تي آيل آهي. پر هاڻ اسان کي هدايت ڪرڻ لاءِ ڪوبه نه ايندو بس اسان سڄي دل سان ان تي عمل ڪيون اسلام جا پنج رڪن اسان کي مليل آهن.

ڪلمو، نماز، روزو، حج ۽ زڪوات

پهريون رڪن ڪلمون ئي مسلمان ۽ مومن لاءِ اهم آهي. ڇو ته سڀ کان افضل ذڪر: لا اله الا الله يعني ڪلمو طيب آهي. ڪلمي جو اقرار مسلمان پنهنجي زبان سان ٿو ڪري ۽ پوءِ ٻين رڪن تي سڃاڻي سان عمل ٿو ڪري ته اهو ڪامل مومن آهي ۽ اهو ئي ڪامياب ٿيو ۽ روحانيت جون منزلون مٽياڻي پر ان پاڪ ذات جي ذڪر کان غافل رهيو ان کي سمجهي نه سگهيو يا رهبر جو وسيلو نه مليو ته بدنصيب ٿي ويو. شاهه عبداللطيف ڀٽائي الله جي ذڪر کي سر ڏهر هر خوب ياد ڪيو آهي ته اي انسان اڻ ۽ سمهن (آرام) جي جيڪا تو غفلت پيو ڪرين هي تنهنجو جيون به چار ڏينهن آهي جيڪا تنهنجي طاقت جوين جواني حسن مال متا اڄ تو وٽ آهي سا ڪجهه ڏينهن جي مهمان اٿي جڏهن اهو سُڪل يور وڻي ويندي

سدا موجود

آتي اورج هير

حق موجود

جنهن ۾ ڪڏهن پاڻي ڄام وهندو هئو مال مڇيون پڪي ۽ ڪل ڦل
گاه ساوا لڳا پيا هوندا هئا. اڄ ان ڏهران يوري مان جڏهن پاڻي سُڪي
ويو ته اتي هاڻ ويرانِي لڳي پئي آهي هاڻ نه مڇيون آهن نه مال آهي ۽ نه
اها خوشحالي آهي. اڄ اتي سُج ۽ رڇ لڳي پئي آهي جي تون ان ڏهران
يوري کي ساڻو رکڻ چاهين ٿو ته ان ذات جي ذڪر ۽ فڪر جو پاڻي
ڏيندو ره ته اهو ڏهر اهو يورو سدائين ساڻو هوندو ۽ ٻين کي به ساڻو
ڪندو رهندو.

الله پاڪ پنهنجي پاڪ ڪتاب ۾ ارشاد فرمائي ٿو ته

ترجمو: توهان منهنجو ذڪر ڪيو آئون توهان جو ذڪر ڪندس
(سوره البقره آيت نمبر 152)

حديث: پاڪ ۾ ٻنهي جهانن جي سردار حضرت محمد صلي الله عليه
وسلم جن ارشاد فرمايو آه ته ۽

تمام فرضن کان پهرين فرض ذڪر پاڪ ذات جو آهي.

الله پاڪ سوره آل عمران آيت 191 ۾ ارشاد فرمائي ٿو ته

(اُهي ماڻهو جيڪي الله کي ياد ڪن ٿا اڻندي ويهندي ۽ بستري تي
پاسا ۽ رانيندي).

ان ذڪر تي سان اُهي حقيقي روحاني منزلون ماڻيندي جن لاءِ اولياءِ الله
صوفي صادق شاه فرمايو آهي ته:

راتيون جاڳن جي، آئون سي ئي ڪنديس سين،
 ٽنهن سندا نيٺ، اوچاڳي ئي اجاريا.

تہ ان اوجائي اُهي نيٺ اجاري ڇڏيا امر ڪري ڇڏيا پوءِ ان بندي جي دل
 اولياءِ الله صادق شاهه فقير جي زباني هر وقت اهي نندون اُهي رليون
 اُهي سوڙيون رد ڪري ڇڏيندو.

سمهان ڪيئن سوڙين ۾ رلي رد ڪري
 مون ڏانهن ڏڪان چائيا ذات منهنجي جي
 مارو ملنم سي تہ سڀ ڳرهيا ڳالهيون

آئون مُرشد پاڪ حضرت صوفي صادق شاهه رح جي درد نامي مان
 ڪجهه حوالو ڏيندس تہ جئين عام سالڪ فقراءِ هي سٽاءِ آساني سان
 سمجهي سگهي.

”اي درد مند ڪن عاشقن جو چوڻ تہ حق تعاليٰ هن وجود کانسواءِ ٻئي
 ڪنهن به وجود ۾ ڦاٿل نه آهي ڪن عالمن جو چوڻ آهي، تہ حق
 تعاليٰ هر شيءِ کان پاڪ ۽ هو ستن آسمانن کان گهڻو مٿي عرش
 عظيم تي موجود آهي پر مونکي پنهنجي مُرشد مان ڪجهه هن طرح
 معلوم ٿيو آهي تہ توڙي جو معنيٰ جي لحاظ کان سموريون شيون
 مڪجهڙيون آهن پر زمين، آسمان وغيره ڪائنات جي صورت ۾

ارڙهن هزار جهان آهن، هر جهان هڪ ٻئي کان بلڪل جدا جدا آهي،
انهي لحاظ کان الله تعاليٰ به هر شيء تي محيط ۽ هر هڪ شيء کان جدا
۽ پاڪ ۽ پري آهي.

هاڻي عاشق کي گهرجي انهي سبب جي ڪري الله تعاليٰ کي پنهنجي
وجود ۾ ۽ پڻ پنهنجي وجود کان ٻاهر سمجهي ۽ کيس ڳولها ڪري.
هي جيڪو چيو وڃي ٿو ته الله تعاليٰ ستن آسمانن جي مٿان آهي ته
اتي ستن آسمانن مان مراد ست شهود آهن، جيڪي پڻ مٿان آهن، انهن
مان ٽي آسمان بشري وجود ۾ آهن. (1) جسم (2) دل (3) روح ۽
ساڳيون ٽي ئي شيون (1) جسم (2) دل (3) جيڪو ملڪي وجود ۾
پڻ موجود آهن. جڏهن ته ستون آسمان خود آدم آهي، جيڪو عرش
جي هيٺيان آهي ۽ ان کي ئي عرش، عظيم چون ٿا. حقيقت ۾ اهو
عرش انسان جي ڪول "دل" آهي هسٽ جي بستن شهودن کان پوءِ طالب
گم ٿو وڃي ٿو انهي علم جو نالو "قلب مدوري" يعني ڪول دل آهي.
جيڪو "عرش عظيم" ئي آهي ان عرش تي حق تعاليٰ جو اثبات ۽ قيام
آهي جيئن فرمان الاهي آهي ته

"الرَّحْمَنُ عَلَى الْعَرْشِ السُّتْوَى" الله تعاليٰ عرش تي برابر رهي ٿو ۽ حديث
۾ آهي ته "قُلُوبُ الْمُؤْمِنِينَ عَرْشُ اللَّهِ تَعَالَى" ايمان وارن جون دليون ئي
الله جو عرش آهن هڪ ٻي حديث ۾ آه ته:
لَا يَسَعُنِي لِرْضِي وَلَا سَمَاءِي وَيَسَعُنِي قَلْبُ عَبْدِ الْمُؤْمِنِ

مونڪي نه منهنجي زمين ماڻائي ٿي ۽ نه ئي منهنجو آسمان، مونڪي
منهنجي مومن ٻانهن جي دل ئي ماڻائي ٿي

(درد نامو صفو نمبر 182 کان 183 تائين)

عشق سندي آڳ جو قلم ڪڍيائون،
معرفت جي مس سين لاءِ الله لکيائون،
آئي الا الله جو پٺو پڙهيائون،
ورق وريائون تان منجهان ئي معلوم ٿيو.

(لولياءَ صاحب ۷)

لوليائن جي بادشاهه صوفين جي سرتاج حضرت صوفي شاهه عنايت الله
رح جي سجاده نشين عالي جناب عزت ماب صوفي عطاء الله شاهه
ستاري پنهنجي سالڪن ۽ فقراء کي هي تاڪيد ڪندي فرمائيندا آهن
ته ابا هي ٿهر جو ذڪر رات جو هر ٻاري جي فقراء ڪندي رهي جئين
توهان جي پاڪ ذات الله ۽ مرشد سان سدائين رابطو ۽ واسطو هلندو
رهي پاڻ هميشه فرمائيندا آهن ته ياد ڪندو ته ياد رهندو وساريندو ته
وسري ويندو! ته هي وقت هي زمانو هي جي اڃ اسان وٽ جديد شيون
آهن ڪمپيوٽر انٽرنيٽ، موبائيل فون سيٽلائيٽ هي سڀ الله جي ذات
طرفان اسان کي انعام طور مليل آهن پر پنهنجي غفلت جي ڪري اڃ
به انهن تي ٻين جو ڪنٽرول آهي اٽل ڪان الله جي ذات مهرباني فرمائي

روحاني طاقت ۽ منزلون پئي توتي آشڪار ڪري سي توتان ناراض ٿي
ڪٿي توکان ڪسي نه وٺي ۽ پوءِ اها ورد، سجود ملڪوت حقيقي
طريقت ۽ ٻيون منزلون به ٻين پورن جي حوالي نه ڪري ڇڏي.

انهي جڳهه تي سائين صادق شاه فرمايو آهي ته؛

سو سپوڻي سبحان جو تو جٽ نه ڄاتو،
عقل سين الله ڏانهن پير نه ڪهڻ پاتو،
سندونينهن ناتو پورن پاڻي آيو.

(سائين صادق شاه رح)

چو ته الله هر جڳهه ۽ هر من ۾ آهي

سڀ ۾ صاحب هڪڙو جاءِ بجاءِ ذاتي،
سو "صادق" سو سپرين سو ڪسڻ سو ڪاتي،
جامون اک پاتي حوصلو حيران ٿيو.

(سائين صادق شاه رح)

سدا موجود

آئي اورج مير

حق موجود

آئي اورج مير

قائم فقير پنهور

سُر نهر تي مختصر روشني

سُر نهر ۾ اولياء صاحب مُرشد حضرت قبالا سائين صديق محمد صادق
شاه صوفي القادري ؎ (درگاه صوفي فقير عمرڪوٽ) جن پنهنجي
ڪلام ۾ ڪٿي ڪنڊن جي وڻ سان ڳالهيون ڪندي يور ٿئين جو
احوال پڇيو آهي

ڪنڊا يور ٿئين جون ڪرڪي ڳالهائون
ڪنهن پر ڏينهن گزارين، ڪنهن پر راتيون،
تو ۾ مالهيون پٽيون آڻڻ وارين.

(اولياء صاحب ۵)

نه ڪٿي وري لاکي جي ساراه ڪئي آهي.

تون لاکو لکن جو ٿئي، آء اڪليائي اوڻ
مٽي، پريم هٿڙا ڪو ٻڌان ڪوڻ
لاڪا تنهنجي ڪوڻ پيني پٿري گهاريان

(اولياء صاحب ۵)

ڪٿي الله جي سلهون عرضون ۽ آسرا اميدون رکيون آهن.

پاڄه به ايسڏياني گهران، جيئو تو نانءُ
تُون منهن تُون تُونيون، تُون چپر تُون چانءُ
چوان چا آئون، توکي معلوم سڀڪا.

(اولياء صاحب ۵)

ته وري ڪٿي محبوبن جي گهرن کي دعائون ڏنيون آهن.

دينگر دلو مڙهي اڏيو جو اوڏن
جنهن ڀر ويهي ڪن، ڳالهون لاکي ڄام جون.

(اولياء صاحب ۵)

ڪٿي ڪونجهڙين جي ڪُڪ جي ڳالهه ٿا ڪن.

ڪُڪ تنهنجي ڪونجهڙي، مونکي ٿي ماري.

هڪ ڏکيس ڏيل ۾ پيو سڄڻ نه سائينه.

وڳر آ واري، نه وئون اڏامي اودهين.

(اولياء صاحب ۵)

ته ڪٿي وري سڄي رات جاڳي رب تعاليٰ جي عبادت ڪرڻ جو
حڪم ۽ ڪٿي وري رات جو سمهن واري کي نياڳو ڏسين ٿا.

سُهي سُهي جندڙا، اڃان ائين هي.

نياڳا ننڊون ڪرين، ڊکها ڪري پير.

وڏي ڪنهن وير، منڱي ويا منڱا.

(اولياء صاحب ۵)

اُهر شريف صوفي فقير ۾ ڏهر جي ذڪر جي شروعات بابت روايت

اولياء صاحب جڏهن درگاهه جهوڪ شريف مان هجرت ڪري اُهر

شريف موجوده صوفي فقير عمرڪوٽ اچي رهيا. ان وقت اُهر شريف

(صوفي فقير) ۾ جنات جو تمام گهڻو اثر هوندو هو. اولياء صاحب رح جن سان گڏ آيل فقراء سائين جن کي عرض ڪيائون ته قبلًا هتي جنات جو تمام گهڻو اثر آهي گهرن توڙي رستن ۾ ايندڙ ويندڙ ماڻهون کي تنگ ڪري ٿي انهي کان چوڻڪاري لاءِ ڪا واٽ ڏسيو.

اولياء صاحب: جن فرمايو ته آڏهي رات جو آلي سر ڏهر جي بيتن سان گڏ ذکر ڪندا ڪيو مطلب ته هڪ بيت سر ڏهر جو ۴ پوءِ 10 دفعا الله الله جو ذکر ڪري هڪ تسبيح مڪمل ڪيو. اهڙي طرح اهو ذکر جو سلسلو اهر شريف صوفي فقير ۾ شروع ٿي ويو ۽ انهي کان بعد جنات جو اثر ماڻهن مان آهستي آهستي ختم ٿيندو ويو. (هن وقت انهن گهرن ۾ اهو ڏهر واري ذکر نه هئڻ ڪري ساڳيائي جنات جا اثرات ٻڌڻ ۾ اچن ٿا پر افسوس جو اهي ماڻهون اولياء صاحبن جي ٻڌايل رستي کي وساري ويٺا آهن).

اولياء صاحب رح جن رات جو سمن تي سختي سان منع فرمائيندا هئا آڏهي رات جو ذکر جي لاءِ فقراء کي لڻ جي زور تي به اٿاريندا هئا.

سمو سڪ ۾ چندرا، لاه ۾ پچاران،

گرجهوري، ڪيٿان، ڪالهوٿيان اڄ گهڻي (اولياء صاحب ۵)

هڪ دفعي اولياء صاحب رح جن پنهنجي فرزندن کي لڻ جي زور تي اٿاري رهيا هئا ته سندن ٽئين نمبر فرزند حضرت سائين قبلًا نظام الدين اولياء (اول) صوفي القادري رح جن کي پير ۾ لڻ لڳي وئي جنهن بعد سندن پير مبارڪ ۾ ڦٽ (زخما) به ٿي ويو حضرت سائين قبلًا نظام

الدين اولياء (اول) صوفي القادري رح جن پنهنجي پوري حياتي اهو ڦٽ (زخم) کي ختم ٿيڻ نه ڏنو. جڏهن به ڦٽ (زخم) ختم ٿيڻ لڳندو هو پاڻ رح انهي کي چاڪو جي زور تي وري تازو ڪري ڇڏيندا هئا. ڪنهن فقير! سائين قبل نظام الدين اولياء جن کي انهي ڦٽ (زخم) جي دوا ڪرڻ جي لاءِ عرض ڪيو پاڻ رح جن فرمايو: ”اگر تڪليف نه هوندي نند اچي ويندي.“ (مطلب ته انهي ڦٽ (زخم) جي تڪليف جو مقصد رات جو سُجاڳي هو)

”ڏک ٺوڪو يا جاڳڻ راتيون، اي ماءُ راتيون“

(اولياء صاحب رح)

انهي سمورين ڳالهين سان فقط اهو ئي مقصد حاصل ٿئي ٿو ته سموريون حقيقتون انهي ڏٺي ڏانهن آهن، هر شيءِ فاني آهي صرف رب تعاليٰ جي ذات باقي رهندي رات سمهن لاءِ نه پر جاڳي رب تعاليٰ جي عبادت ڪرڻ لاءِ آهي.

جئين اولياء صاحب جن فرمايو:-

”اي غافل! ڏٺي تعاليٰ سموريون شيون تنهنجي لاءِ ۽ توکي پنهنجي بندگي لاءِ پيدا ڪيو اٿس پوءِ چاڃي ڪري تون پنهنجي ناداني ۽ بي وقوفي جي ڪري پنهنجي مالڪ کي وساري ويٺو آهين ۽ اجايو حرس، حوس ۽ خيالن ۾ قيد آهين. ياد رک! اهي خيال خطرا تنهنجي جان کي بڪايل ڍڳن جيان کائي رهيا آهن.“ (سائين صادق شاهه، ڪتاب درد نامو)

جنين اولياء صاحب جن جو هي بيت:
 سچيون راتيون سمهين، ائين ڪين اُٿور
 صبح سهندين سور، ڏکي ٿون ڌاتار جو.
 اولياء صاحب صادق شاه صوفي قادري ح

سمجهائي: يعني 'سچي رات سمهين غفلت ۾ گذاري ڇڏي ۽ اُٿر جو
 آئي رب تعاليٰ جي عبادت به ٿو ڪرين پوءِ تڏهن ته سچ اُپري ئي رب
 تعاليٰ توکي تڪليفن ۾ وجهي ٿو. صبح سهندي سور هي بي معني
 قيامت جي ڏينهن ڏانهن اشارو آهي. (راقم الحروف)

ساڳي ئي طرح سان شاه عبدالطيف پڻاڻي جن فرمايو:

ساري رات جاڳي، جن ياد ڪيو مبحان
 آديون عبدالطيف چئي تن جي مٿي لڌومان
 ڪروڙين ڪن سلام، آسٽ اچي ان جي

شاه صاحب ح

سمجهائي: جيڪي ماڻهون سچي رات جاڳي رب تعاليٰ جي اڳيان
 ٻاجهائين ٿا روئن ٿا ٿئي ڪي ياد ڪن ٿا انهن جي عبدالطيف چئي مٿي

(خاڪ) به مان واري آهي ۽ ڪروڙين ماڻهون سندن حضور ۾ اچي
سلامي ڏين ٿا. (راقم الحروف)

۽ هڪ ٻئي بيت ۾ شاه صاحب فرمايو:

تن تسبيح من مٿيون، دل دنبورو جن،
تندون تنهن طالب جو، وحدت سُروجن،
”وحده لاشريڪ له“، اهيو ئي راڳ رڳن،
سي سُتا ئي سونهن، نند عبادت تن جي.

سمجهائي ۽ انهن جو تن تسبيح ۽ من مٿيو بڻيل آهي ۽ انهن جي دل
دنبوري جيان ڌڻي تعاليٰ جو ذڪر ڪري ٿي (دنبوري جي تار مان الله
الله جي آواز ايندي آهي) تندون يعني نسون انهي طالب جو هميشه
وحدت يعني تون ئي تون جو ذڪر ڪندي وڃنديون آهن، ”هو هڪ
آهي ان جو ڪو به شريڪ ناهي“، بس اهيا ئي ڳالهه انهن جي سمورين
جي رڳن ۾ هلي ٿي، اهي سُتل به سهڻا پيا ڏسجن ڇاڪاڻ جو انهن جي
نند به عبادت بڻيل آهي.

(هن بيت ۾ اولياءَ الله جي نند کي عبادت چيو ويو آهي ڇاڪاڻ جو
انهن جي نند فقط ظاهري اکيون بند ڪرڻ آهي سندن اندر هر دم
سجاڪ رهي ڌڻي تعاليٰ جي ذڪر ڪري ٿو. طالب کي ڪهرجي ته هو
پنهنجي اندر کي اهڙي ريت خدا جي ذڪر ڏانهن مائل ڪري).

رات جو جاڳڻ جي حوالي سان رب تعاليٰ 'قرآن پاڪ' ۾ فرمايو آهي ته
ترجمو: اي چادر وارا! رات جو آئي عبادت ڪندو ڪر، سڄي رات نه
پر اڌ رات، يا انهي کان گهٽ، يا انهي کان وڌيڪ، ۽ پڙهندو ڪر قرآن
سهڻي نموني سان، تمام جلد اسين توهان تي نازل ڪرڻ وارا آهيون
هڪ وزني ڳالهه (گجهه واري) بيشڪ رات جو اٿڻ نفس کي قابو ڪرڻ
لاءِ هڪ مفيد ۽ بهترين ذريعو آهي، ۽ اهو بهترين وقت آهي قرآن پڙهڻ
جو، ڇاڪاڻ جو ڏينهن جو تون مصروف هوندو آهين، ۽ پنهنجي رب
تعاليٰ جو ذڪر ڪندا ڪيو انهي جا ٿي وڃو، ۽ پري ٿي وڃو (ان
وقت) دنيا کان. (سورت مزمل، آيت نمبر 1 کان 8)

هڪ ٻي جڳهه تي رب تعاليٰ فرمايو:

ترجمو: يعني تون جڏهن غافل ٿي وڃين ته پنهنجي رب تعاليٰ جو
ذڪر ڪر.

رب تعاليٰ جو خلقي سموريون شيون هر وقت پنهنجي پالڻهار جو
ذڪر ڪن ٿيون ملائڪه سڳورا، پکي پرند، هوا، پاڻي، وڻ ٽڻ، پٿر ۽
زمين توڙين آسمان جي وچ بلڪه ستن آسمانن تائين تون ئي تون جي
تنوار آهي پر افسوس جو انسان جي ڪنن تي دنيا جي حرس، حوس ۽

نفسی خواهشن جا پرڊا چڙيل آهن انهي ڪري اسان انسانن کي اهو سڀ ڪجهه ٻڌڻ ۾ تڻو اچي.

انسان سڄيو ڏينهن ڪوڙ ڪلا ۽ ٻيا اهڙا ڏوهه ڪري ٿو انهي سان ان جي دل تي ڪٽ چڙهي وڃي ٿي انهي ڪٽ لڳڻ جي ڪري ماڻهون جي دل تي ڪنهن به نيڪ ڳالهه جو اثر نٿو ٿئي انهي ڪٽ جي صفائي جو عمل ضروري آهي ۽ دل جي صفائي خدا جي ذڪر سان ئي آهي. جنين نبي پاڪ صلي الله عليه وسلم جن فرمايو لُڪل شيءٍ صَقَّالَتْ، وصَقَّالَتْ القلوب ذِڪْرَ اللَّهِ

يعني جنين هر شيءِ جي صفائي آهي دل جي صفائي خدا جي ذڪر سان آهي.

رات جو ڪهڙي جاڳڻ ۽ ٿورڙي سمهڻ جي باري ۾ قرآن شريف ۾ ارشاد آهي ته؛

اهڙي ريت هڪ ٻي حديث پاڪ آهي ته

ترجمو: ”منهنجون اکيون ته نند ۾ بند هونديون آهن پر دل کي نند ناهي هوندي.“

سیدنا غوث اعظم رح جن فرمايو

الخير فكل الخير في اليقظة والشرف كل الشرفي النوم

يعني: ”سموريون پلايون جاڳڻ ۾ آهن ۽ سموريون خرابيون سمهڻ ۾ آهن.“

محبت جي ميدان ۾، عشق ڪڙو ڪڍڻ،
فڪر سان فقير چئي، هنئين کي هنيج،
اندر اُڇاري، ته ڪٿ نه چڙهي ڪڏهن.

دنيا جا سمورا مذهب خدا جي هنڌ کي تسليم ڪندي مختلف انداز
۾ پنهنجي رب کي ياد ڪن ٿا. جنهن دنيا ۾ سمورا درياءَ مختلف رستن
کان اچن ٿا ۽ پوءِ گڏ ٿي هڪڙي سمنڊ ۾ داخل ٿين ٿا اهڙي طرح
سمورا مذهب گڏ ٿي رب تعاليٰ تائين پهچن ٿا سمورن جي بنياد فقط
هڪ ئي ڳالهه تي ٻڌل آهي.
جنهن هندن جي پڳوت گيتا ۾ لکيل آهي:

جو جاگت اي او پاوت ايءُ،

جو سووت اي او خووت ايءُ.

معنيٰ جيڪو جاڳيو اهو پنهنجي رب کي حاصل ڪندو ۽ جيڪو
ننڊ ڪندو اهو پنهنجي خدا کان پري رهندو.

صاحبن شهيدن حضرت سائين صوفي شاهه عنايت الله سرتاج صوفيان
صوفي القادري جن جو فرمان آهي ته:

الله بس الله آهي ۽ الله کان سواءِ ٻي شيءِ حوس آهي خدا جو ذڪر
سڀني شين کان مٿي آهي. خدا جي ذڪر ڪرڻ وارو سدائين سُرها ۽
پنهان جهانن جي سختي کان آجا (بي خبر) آهي، رات جو جاڳڻ هڪ

عجيب نعمت آهي شرف بي ۽ ثواب بي، اُڄ هي ميدان، پٽ، ڪوٽ ۽ چوڪان آهي، سڀاڻي نه هي پٽ رهندو نه ڪوٽ نه چوڪان. جلدي ٻوڙ جو خدا جي ياد جو هي وقت آهي سڄاڳ ۽ هوشيار ٿي، ائين ٿو چوان ته جهان کان جدا ٿي پر جنهن حال ۾ هجين خدا سان گڏ هج.

(قول سائين صوفي شاهه عنايت شهيد رح درگاه جهوڪ شريف)

حضرت سائين فضل الله شاهه داتا شاهه قلندر رح جن پنهنجي ڪتاب ارشاد نامي ۾ طالبن کي رات جو جاڳڻ جي حوالي سان فرمايو آهي ته

طالب کي ٿورو سمهڻ گهرجي، پنهنجي بستري کي نرم نه رکجي،

۽ لباس به آرامده نه پائي چاڪاڻ جو متان سندن سٺي لباس ۽ نرم بستري جي ڪري نند اچيس ۽ پير ڊگها ڪري به نه سمهي، پر جيڪڏهن ويٺي ويٺي نند ڪري ته ان ۾ ڪو حرج ناهي چاڪاڻ ته ويٺي جي نند ۾ اجايا خيال نه ايندا آهن.

(ارشادنامو صفونمبر 49 کان 48)

مطلب ته ساڳو ئي فڪر ۽ فلسفو آهي جيڪو رب تعاليٰ ۽ نبي پاڪ ﷺ قرآن پاڪ ذريعي ٻڌايو صاحبن شهيدن کان سائين فضل الله شاهه داتا شاهه قلندر پير رح ۽ پوءِ اولياءِ صاحب سائين صادق شاهه جن پنهنجي قول ۽ ڪلام ذريعي اسان عام ماڻهن تائين پهچايائون.

پيهي جا پاڻ ۾، ڪيم دل پرڪ،
 ته اکر مڙوئي، هيڪڙو لڪڻ وارا لڪ،
 سين سين اٿ سالڪ، سڙي وٺيا صديق چئي.

(اولياء صاحب ۷)

حضرت صاحبن ڪريمن سائين عطاء الله ستاري صوفي القادري (سجاده
 نشين درگاه جهوڪ شريف) جن پڻ فرمائيندا آهن ته:

جو جاگتا هي وه پاتا هي،

جو سوتا هي وه کھوتا هي.

صاحبن ڪريمن وڌيڪ فرمائيندا آهن ته کھوتا جون ٻه معنيٰ آهن
 هڪ کھوتا وڃائڻ کي چوندا آهن ٻيو کھوتا گڏهه کي چوندا آهن هٿي
 سمجهڻ واري تي آهي ته هو ڪهڙي معنيٰ سمجهي ٿو.

رات جو جاڳڻ ۽ ذڪر ڪرڻ جي حوالي سان مُرشد سائين حضرت
 قبل نبی بخش شاه صوفي القادري ^{لمتہ برکتہ} سجاده نشين (درگاه
 سائين صوفي صادق شاه صوفي فقير عمرڪوٽ) جن جيڪي هن
 گنهگار کي حڪم ڪيائون يا جيڪي هن بي ادب سندن روحاني
 محفل ڪچهري ۾ ٻُٽو انهي ۾ جيڪو ڪجهه حال عقل ياد اهو لکڻ
 جي ڪوشش ڪئي اٿم احسان مُرشد سائين جا جو هر ڳالهه کي

اهڙي ته سُهڻي ۽ آسان انداز ۾ ٻڌايائون جو مون جهڙي بي عقل ۽ ڪمٽ
سمجھ واري ماڻهون کي به سمجھ اچي سگهي.

هو جي ٿورا سڄڻ، سي مون ڀانيان سور
پهتس تان پور ڳڻ ڳڻيندي تن جي.
(ولياء صاحب رح)

ٿورا ڪئين ٿورا، مون تي مارون ڄام جا،
ٿر ۾ واري ٿورڙي، تيهان گهڻينرا،
ڀلائيون ۽ پيرا، ڳڻي ڳڻيندس ڪيترا.
(شاه صاحب رح)

انهن فرمانن ۽ حُڪمن مان ڪجهه فرمان فقراء تائين پهچائڻ پاڻ تي
فرض سمجهان ٿو. صوفين سڳورن جو پيغام آهي ته :

ڪمٽ ڪائڻ ڪمٽ ڳالهائڻ ڪمٽ سمهڻ

(ڪنهن ماڻهون يا فقير فقراء جو خيال ٿئي ته انهي مٿي ذڪر ڪيل
ٽنهي ڳالهين تي آساني سان عمل ڪيان انهي کي ڪهرجي ته هو نقلي
روزا رکي. روزن سان ٽنهي فرمانن تي عمل ٿي وڃي ٿو). (راقم الحروف)
هڪ دفعي مُرشد سائين حضرت قبلابن بخش شاه اولياء صوفي
القادري مدبرجن جي ڪچهري ۾ ويٺا هئا سندن پٽ سُنهارن
مون مسڪين ڪنھڪار ڏانهن ڏسي فرمايون

”بابا شريعت ۾ قرآن ۾ حديث ۾ پاڻ کي حڪم آهي ته هر مهيني تي روزا رکجن، ملان پاڻ رکن ٿا انهي ڪري ڪنهن کي ٻڌائين ٿا“ انهي ڳالهه تي مون ڪنهنڪر عرض ڪيو ته قبله روزا ٿئي ڪڏ رڪجن؟ پاڻ سُنهارن ۾ جا لڪ احسان جو وڌيڪ سمجهائي ڏيندي فرمايائون ته ”بابا اوهان جي مرضي آهي بهتر ائين آهي ته هڪڙو روزو رکي ڪجهه ڏينهن بعد ٻيو روزو رکجي. اهڙي طرح پوري مهيني ۾ ٽي روزا پورا ڪجن.“

(نقلي روزن جي حوالي سان سائين داتا شاهه قلندر جن پڻ ارشاد نامي ۾ ڪافي سمجهائون ڏنيون آهن) (راقم الحروف)

هڪ دفع مُرشد سائين حضرت قبله نبي بخش شاهه سُنهارن ۾ برڪت

جن فرمايو ته ”بابا رات جو 12 وڳي کان پوءِ سمهن پاڻ تي حرام آهي“ انهي ڪچهري ۾ ويٺل ڪنهن فقير عرض ڪيو ته قبله رات جو سُڃاڳي ٿئي ايتري قدر جو وڃي سج ٿو اُڀري.

انهي تي سُنهارن ۾ مُسڪرائيندي فرمايو ”بابا جي پيٽ پري ماني کائي سمهيو ته سُڃاڳي ڪئين ٿيندي؟ پلاءِ بک ۾ به ڪڏهن نند آئي آء؟“

(مطلب ته رات جو ڪهڙي ڪيائين سان ماڻهون کي سُڃاڳي رهي ٿي.) (راقم الحروف)

مُرشد سائين حضرت قبله نبي بخش شاه سُنهان ڏهن برڪت جن اڪثر دفعه رات جو 3 وڳي سُبُل فقراءَ کي نند مان سُجاپ ڪري فرمائيندا آهن ته بابا اُٿو سڄ اُڀري ويو آهي.

هڪ دفعي مُرشد سائين حضرت قبله نبي بخش شاه سُنهان ڏهن برڪت جن فرمايو ”بابا! سائين صادق شاه رح جن جي فيض جا مٿ ڀريل آهن پر افسوس جو ڪو اڃا رو ٿو ملي.

ساڳي طرح هڪ ٻيءَ ڪچهري ۾ پاڻ سُنهان ڏهن دفعه فرمايائون ته ”اسان جنهن مرض جا طبيب آهيون ان جي لاءِ ڪير به ٿو اچي ماڻهون فقط دنياوي مسئلن جون ڳالهيون ڪن ٿا. حقيقت جي ڪير به پڇا ٿو ڪري.“

تون حبيب تون طبيب، تون دردن جو دارون،

آئون عاجز آهيان، تون سگهيون لهين سارون،

ڪريان پئي ڪارون، جننن پُڪي تنهنجي هٿ ۾.

هڪ دفعي پاڻ سُنهان ڏهن برڪت جن فرمايو ”بابا هتي هر قسم جو وڪر

ملي ٿو اوهين جيڪا شيءِ گهرندو، اها هن درٿان اوهان کي ملندي.

هڪ دفعي مالڪن جي ڪچهري ۾ ويٺا هئاسين ته ڪنهن فقير

عرض ڪيو ته قبله! اسان جو دل خدا جي ذڪر ڏانهن ٿو وري.

پاڻ سُنهان ڏهن برڪت جن فرمايائون ”مطلب ته اوهان کي خدا جو ڊپ

ناهي جن ماڻهن کي خدا جو ڊپ هوندو آهي انهن جون دليون هر وقت

ذڪر ڪنديون آهن.“

هڪ دفعي مُرشد جن جي ڪچهري ۾ ويٺا هئاسين ته ڪنهن ماڻهون
جي گذاري وڃڻ جي ڳالهه هلي رهي هئي ته پاڻ سُنهان ^{دلته برڪت}
فرمايو هر هڪ ماڻهون کي وڃڻو آهي جنهن بعد پاڻ سُنهان ^{دلته برڪت}
اولياءَ صاحبن جي ڪافي ٻڌائي

ساڻي سنبهي ويهه، ڪاڪ گهٽندو گرهو،
مومل صحيح ماڻهي، دور ٿيندو هيءَ ڏيهه،
ننڍا وڏا سڀ هلندا، راڻان رتي رهه،
آخر انڌا سي چنبا، جن هٿ نه ڏٺو ڏيهه،
وڻي ڪون ورڻو، اُن چپر سڌو چيهه،
”صادق“ ڪنهن جو نه هلي، اُتي مڪر مهيه.

(پاڻ سُنهان اولياءَ صاحبن جن جي سڄي ڪافي پڙهي ٻڌائي)

مُرشدن ^{دلته برڪت} جن ڪافي اهڙي ته انداز ۾ چئي جو ٻُڌندڙن جي
اکين ۾ لڙڪ اچي ويا.

مُرشد سائين جن جي محفلن ۾ اهڙيون ڪافي سمجهاڻيون مليون
مون کنهگار ۽ مسڪين تي مالڪن جا ڪروڙين احسان آهن مُرشد
سائين اسان سڄي فقراءَ ۽ مريدن مٿانهن تمام گهڻا مهربان آهن، سندن
شفقت سانوڻ جي مند ۾ وسڪاري جيان اسان کنهگارن مٿان هميشه
وسندي رهي ٿي.

سدا موجود

اُئي اورچ هير

حق موجود

دُعا آهي ته رب تعاليٰ مالڪن کي خضري حياتي عطا فرمائي. سندن
حڪمن تي عمل ڪرڻ جي توفيق عطا فرمائي.

سڄڻ اڳئي سُھڻا، ٻيا ويتر ڪيائون ويس،
مُنهن ڳورائي چنڊ جڻين، ڪارا پرين ڪيس،
جي هينئڙي منجهه هميش، سي مر اوڏاهون اکين کي.
(اولياء صاحب ۽)

سڄڻ اڳئي سُھڻا، ٻيا ڪجل پنن نين،
اچي رهيم روح ۾، جڻين ماڪي اندر مين،
اهڙا سوڌا سين، سي مر اوڏاهون اکين کي.
(اولياء صاحب ۽)

دُعاگوء

خادم الفقراء

قائم فقير پنهور سانگهڙ سنڌ

موبائل نمبر 0300-3589028

ڪافيون

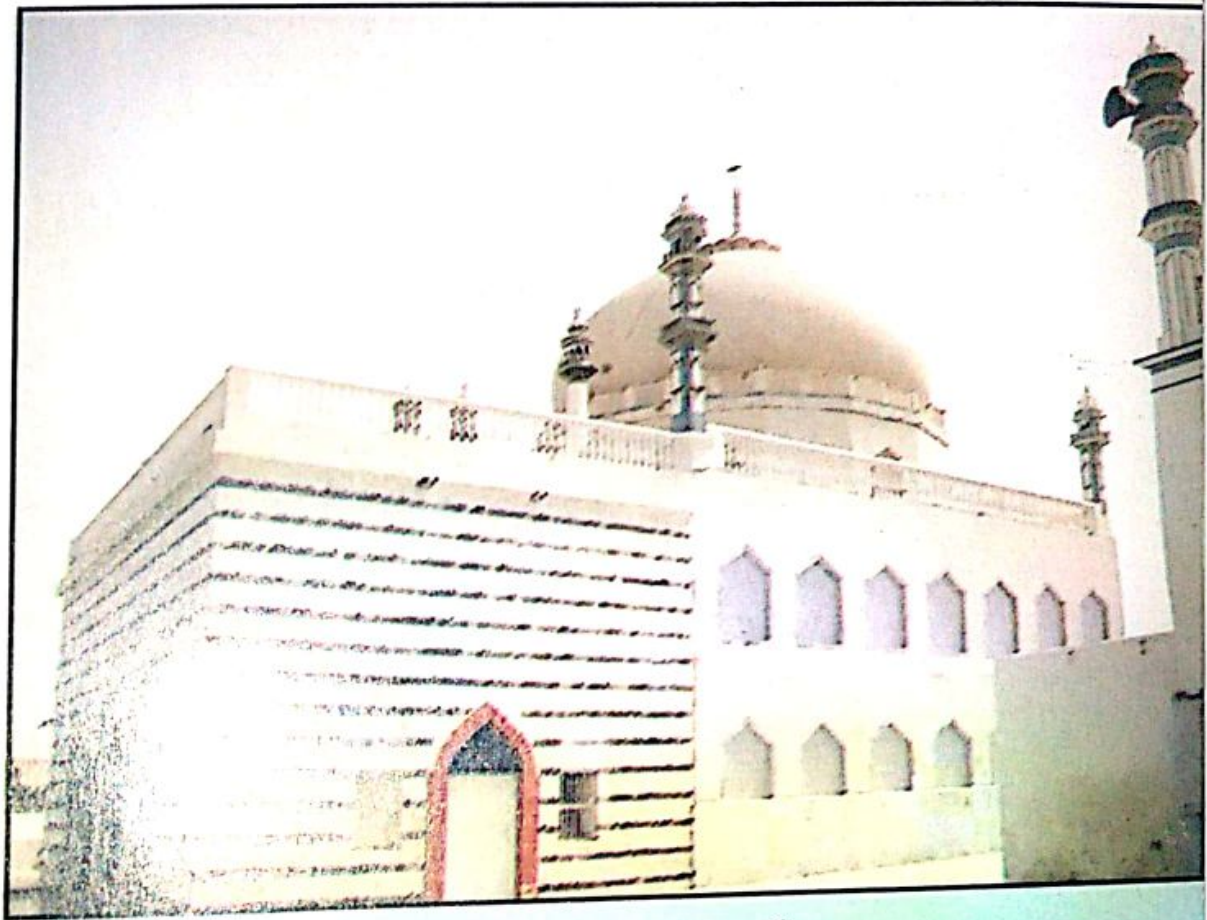
اولياءَ صاحب حضرت سائين صديق محمد "صادق شاه" صوفي القادري جن پنهنجي ڪلام ۾ هڪ طرف سڃاڻي يعني رات جو جاڳڻ، رب تعاليٰ جو ذڪر ڪرڻ عبادت ڪرڻ جو حڪم فرمايو آهي ٻي طرف مرڻ کان پوءِ قبر ۽ منڪر نڪير (ملائڪ) جو پڻ احوال ڏسيو اٿن انهي ڪلام مان چند چونڊ ڪافيون پڻ پڙهندڙن جي سامهون پيش ڪجن ٿيون.

تله:

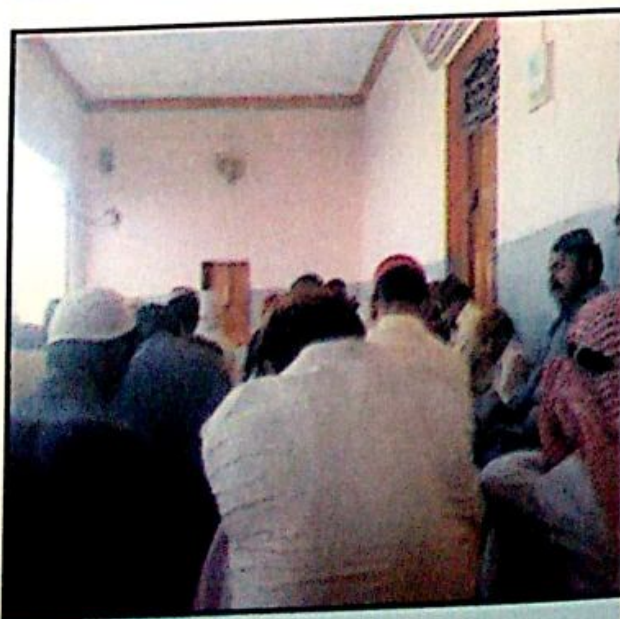
رب صاحب سائين آهي، متان ڪا سينو ساھي.

1. حڪم حاڪم هٿ ۾ ڪام وينو ڪاھي.
2. موت موار انهي نه ٿري، ڪي ڊڻين ڪي ڊاھي.
3. رب لاحول ولاقوت، ڏس ڏنو اي ڏاھي.
4. صادق سي سڀ ڪنهن "لا" سين وڌين لاهي.

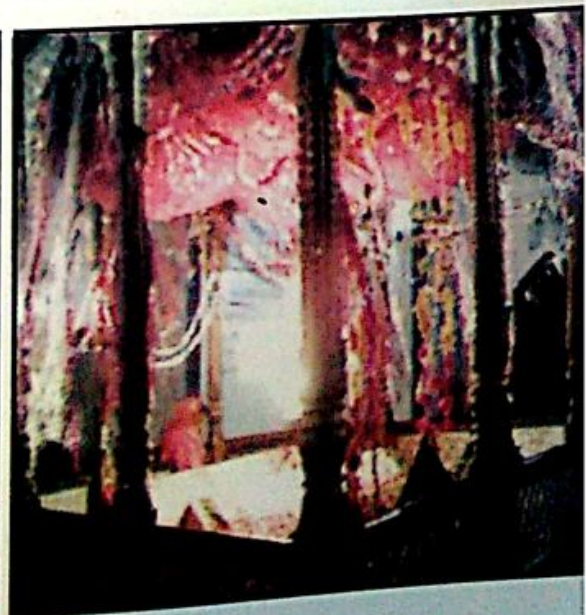

درگاه جھوک شریف

میلی ہر سماء وارو راہک

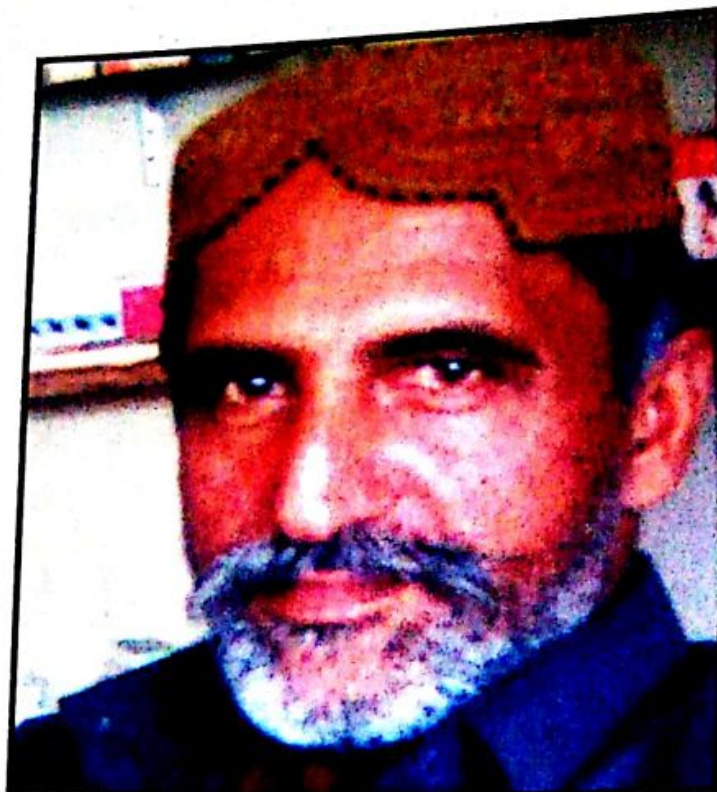

روضي شريف جو اندريون ڏيک

سائين قبله ظهير الدين صوفي القادري

سائين قبله علي بخش صوفي القادري

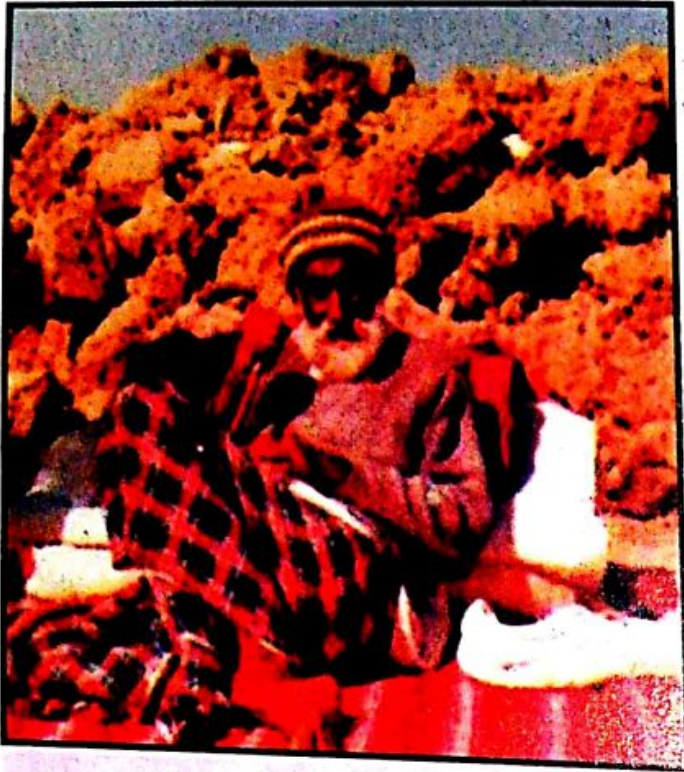

صوفي علي رضا

سائين قبله صلاح الدين صوفي القادري

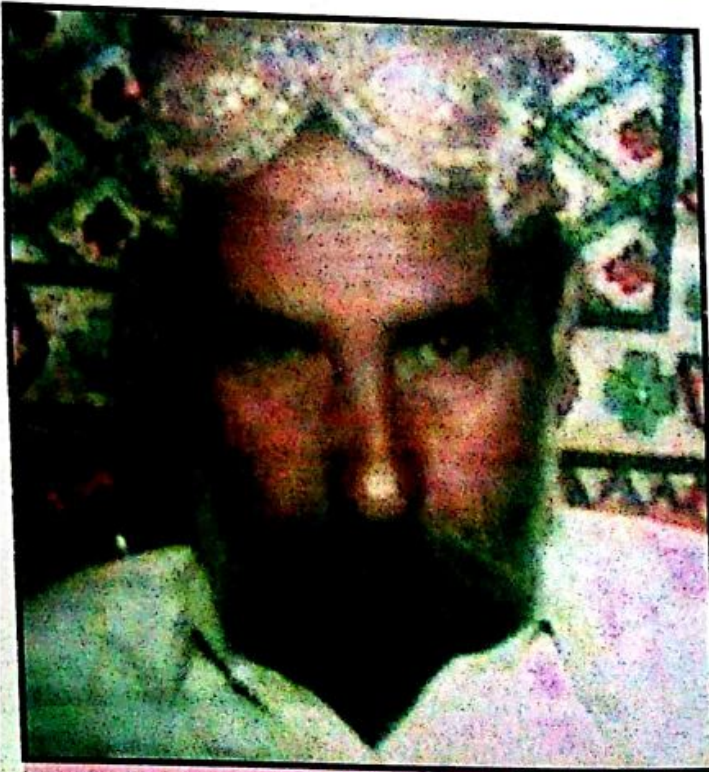

حضرت قبلہ سائین خُدا دوست صوفي قادري رحمۃ
(پنجون سجاده نشين)

سائين قبلہ مُرشد خُدا دوست گرو سائين
سائين قبلہ نبي بخش شاہ ء سائين علي بخش

مُرشد قبلہ سائين نظام الدين ثانی ولد سائين صوفي خُدا دوست رحمۃ

مُرشد سائين قبلہ نبي بخش شاہ اولياء صوفي قادري

اولياء صاحبين جا تبروكات

ٿله:

هنڙي وهي حيراني، جئين تون نانءُ نڪو نيشاني!
 توڙي نور ظهورم، ڪعبي جيئن قرآني،
 سڀ تي صاحب تون وسين، ”لما“ لامڪاني،
 اٿيو تنهنجي عشق ۾ پسن حال حقاني،
 سڙي مٽا انهيءَ سور ۾ تون ثابت ٿئين نه سبحاني،
 هي توکان بناءِ بنيو، سوتون ڪهڙو جاني،
 ”لايشرك بعبادته رب احدن، نڪو تو ثاني،
 محمد کي معراج ٿيو، آواز سو الحاني،
 ”صادق“ ڀسي ڪئين سگهي، پرين تو پيشاني.

ٿله:

آئي جاڳڻ جي، تڏهن تو نند ڪئي،
 ڪني تو ڪانه سئي، قبر جي پُڪار،
 اچي پوندئي اچتو، ڪٽيندو ڪاپار،
 ملائڪ ايندئي اچتو، ڪٽيندو ڪاپار،
 ”صادق“ انهي سور ۾ نيئي ٿمن نار.

ٿله:

ڏک ڏکيا جاڳن راتڙيون، اي ماءُ! راتڙيون،
 اوسڙي اٿاريو سي، جاڳيو پائن جهاتڙيون،
 سنجهي رهن سمهي، تن ڪن ڪهڙيون چاتڙيون،
 مون کي پرين جون، ڪهن ٿيون ڪي ڪاتڙيون،
 سنجهي بيٺون ”صديق“ چوي تن کي صبح ملن ڏاتڙيون.

ٿله:

آرس اسور جو، تن اکين ڪين ڪيو،
 سورن بنا سڀ ۾، ڏسن ڪين پيو،
 سي مر مون مرن ماري مري، جن ستي ساڻ ويو،
 روئن رت پرين لاءِ وڻ وڻ، هيٺ وهيو،
 غافل ٿيون غفلت ۾، تن ڏکن ڏنوءَ ڏيو،
 ”صادق“ رهيون سڪنديون، تن اهڙو ٻه پيو.

ٿله:

ستين ڪهڙي سور جو تو پهل ڀريان جي وسيلو،
تو ڪي خوابن خوش ڪيو، وهمن ڪيئي وهلور
ڪيو هڏهين گهوريو، متان وڃائي مور
هي نه وطن تنهنجو، ڏکيا! ويندين ٿور
مٽي وسائيندي منهن تي، ڀلر ڀريان جو پور
متان ”صادق“ سڀين ڏکي ڪني ٿور

ٿله:

هٿ سان هيرائبو، تومن ڙي زباني،
ڀاڻ نه پلين پنهنجو، تون پين سان گياني،
ڪڏهن ڪرامت ڪرين ٿو، ڪڏهن هٿين ڪاني،
نالو وٺج ”نام“ جو، هي جڳ سڀو فاني،
”صادق“ هٿيو ٿي هلج تون، ڇڏج مان گماني.

ٿله:

ڏسڻ ۾ ٿي ڏينهن، هي وڻ هتي جا،
ريلن ۾ رڻ وهي، هڪل سُجي شينهن،
سدا نه هوندا ساهه سان، هي ميلائي نجا مينهن،
اٿي اور الله سان! ستو آهين ڪيئن،
”صادق“ آهين ساعت ڪا، نيئي نپائج نينهن.

ٿله:

اٿي ڪوٽ ڪاٺ چورڙا، وڃين رات وهائي،
چورسي جي چوري ڪن، ٻي چورائي ذات،
اجهي اجهي آيا، ٻي وائي ڪن نه وات،
پُرسن پهريون پاڪڙيون، وي وڍ وائي وات،
هڻن حرص هوس ڪي، قهري ڪڍيو ڪاٺ،
”صادق“، صدقي تن سورھين تان، جن من ماري ڪيو مات.

ٿله:

ٻڌين ٿي ٻوڙي، تون تند جي تنوار موت جي پچار!
 نيشي لٽينديئي توڙ ۾ هوجي جانب يار
 ڪن جيڏي قبر ۾ ڏيندئي ملائڪ مار
 ڪهمن ٿي گهرن ۾، تون پنهنجي اختيار
 ”صادق“ انهي سچ جي، آهي ڪل ڪلتار.

ٿله:

ادا مسافر جاني، وٺ تون راهه رباني،
 ڪنهن جو ڪرين آسرو، عالم اوڙڪ فاني،
 راهڪنر سڀڪو، ڪنهنجي ڪرين مهماني،
 پئي پس پڊن جي، رهي ڪان نشاني،
 مري مٽيءَ گڏبيون، ڇا سائن ڇا ٻانهي،
 ڪيئن توکان چڱا ويا، ڪي ”صادق“ تو ٿاني.

ٿله:

آهين ڏينهن به ٿي، پڪيٽڙا پار ڪو پنٿو،
وٺي ويهي اڏريا، هتي ڪونه جتي،
ڏکيون سڪيون ساعتون، سڀڪو ويندو ڪٿي،
سنهو ٿلهو سٺ صراف سين، هرڪو ويندو مٿي،
”صادق“ سر سوجهي هليا، خبر پوندي ڪٿي.

ٿله:

هي نه ڪنهن سين، جي تو پنهنجا پانٿيا،
وه ٿيندئي ڪڏهن، جي تو کاڌا سين،
سي ملاح ٿي مري ويا، جي هڙي ٿاني سين،
”صادق“ سنگت نه هلي، نڪو پائي پيڻ.

ٿله:

بنده چيت چيت بيخير پوندين منجه قبر
هتان حاڪم هليا ويا هئا جي زور زير
شاهه ”سڪندر چل گيا، ڪهڙا ڪرين تڪبر
اچي پچندا امين خبرون، چوري چوري چپر
ترجني توڙي ”صادق“ ڏس سڀر.

ٿله:

پوندين وڃي لٽ، پوين وڃي لٽ، ڪئين ميڙين مٽ،
ڪيڏانهن وڙيون مائرون، ڪيڏانهن وائڙا پٽ،
هاڻي وڃن هليا، اڏريا وڃن اُٿ،
مردن رڱ رڱيا، وڃي رهيا ڪوڙا ڪٽ،
”صادق“ پوڻيون اڏيون، اڏريا سنهڻا ست.

ٲله:

مور نه سڪڙيون، وو سدا آليون اڪڙيون،
 پر هر پرينءَ وولو کان لڪڙيو،
 اوسڙي اوجاڳيون، ووسجن سيڪڙيون،
 ڏيڻ طهورا تڙتا، وواوت ڪيو تڪڙيون،
 تان پجن نه ان جون، وو هڏهن هڪڙيون،
 ”صادق“ وهن سور کان، وو هڏهن نه ڪڙيون.

ٲله:

پنا جوين ڏينهن، ڇڏ آسانبا، وو طعنا جهل متين،
 هر دم ڪاه ڪلي ڏي، وو هلي مرج هين،
 ڪاروئي وهي نه به، وو چيري چپي جنين،
 مانجهي مڙيا مڇ تي، وو ڪانڙ اچڻ ڪين،
 مرڻا اڳي مرتون، وو اڀا اچن اين،
 ”صادق“ سوريءَ سامهان چڙهيا نيزي نينهن

فقير اتصال لغاري صاحب

وڈیرو شہمیر خان پنہور مرحوم
Late Shamsur Rahman Panhwar

پتیل عبدالطیف پنہور مرحوم

مجاہد غلام رسول پنہور مرحوم

اڀيات شردهر

1

سمهوشڪه م جنڊڙا، لاه م پچاران،
گر جموريءَ ڪيٿان، ڪالھوڻيان آج گهڻي.

2

شتا آلي جاڳ، نند نه ڪجي ايتري،
جو تو ساليه پانٿيو، اهو مانجهاندي جو ماڳ،
سلطاني شهاڳ، ڀنڊن ڪنديئي نه ملي.

3

راتيون جاڳن جي، آئون سي ئي ڪنديس سين،
تنهين سندا ٺيڻ، اوجاڳي ئي اجاريا.

4

پٿر پير ڊگها ڪري، جڏهين شتيون جي،
تڏهين تنيءَ کي، ساڻ شتيئي ڇڏيو.

5

اؤڏا آگلي آهيان، لاڪا لڄ سندياءِ،
پڪا تو پرتاءِ جي اجهي تنهنجي آڏيا.

6

اؤڏا آگلي آهيان، ڪٿو مٿو جـون،
جن جو ٿر هو تون، سي لاڪا جيئن مَ لڄائين.

7

تون لاڪو لکن جو ڏٺي، آءُ اگليائي اؤڏ،
مٽيءَ پريم هٿڙا، ڪٿو ٻـڌان گوڏ،
لاڪا تنهنجي ڪـوڏ، پيئي پاڙي گهاريان.

8

ستين پانهن سري ڏٺي تو چاهين منگڙهار،
ڪهڙو تن قرار جن چوڻاڻي چِت ڪئي.

9

ان در سندي منگڙين اڳي ايءُ نه هين
جيئن ڊگها ڪري پير سڄيون راتون سمهين.

10

سڄيون راتيون سُمهين، ايءَ حيوانن ريت،
پڪيءَ جن پريت، سي سُڪ نه سُتا ڪڏهين.

11

سڄيون راتيون سُمهين، ائين ڪين اُشور
صُبح سَهَندين سُور، ڏکي تون ڌاتار جو.

12

سڄيون راتيون سُمهين، لئين پيولت،
مرين جي افٽ، ته ڪهڙو ٿورو سڃڻين.

13

سُمهي سُمهي جندڙا، اڃان ائين هير
نڀاڳا نندون ڪرين، ڊڳها ڪري پير
وڏي ڪنهن وير، منڱي ويا منڱڻا.

14

دانهون ڪيو دان گهرين، گجهو نه ڳائين،
پوڙا پوڙو پاڻ جئين، ٿو ڏاٽر ڪي پائينين،
سڏ ڪيو سٿائينين، هٿ ستر معلوم سڀڪا.

15

سنبهجي رهين سمهي غافل نه ڪيو غور
تنهنجي هيٺين هور چاڻ پراڻي منگٿان.

16

پيا مڙئي منگٿا، ڏاٽار ته ٿون،
مينهن ته ٺندن وسٿا، سدا وسين ٿون،
جي گهر آچين ٺون، ته ميرياڻي مان لھان.

17

دنبورا درد جي ٻولي ڪا ٻڌاءِ
تان چئي الله ٿي الله پيو فنا فاني جندڙو.

18

ٻاجھ به ايڏيائي گھران، جيڏو تون نانءُ،
 ٿون منهن ٿون ٿوڻيون، ٿون ڇپر ٿون ڇانءُ،
 چوان ڇا آئون، توکي معلوم سڀڪا.

19

دٻُ پڇنئي دٻيون، ماري مرين شال،
 توجو اچي ڪالهه، وڌو ڦڙ ڦڙ ڦڙ.

20

جيئڻ ڪجهه ڏينھڙا، گھوڙن ۽ گھوٽن،
 ڪڏهن منجهه ڪوٽن، ته ڪڏهن راهي رڻ جا

21

جم وڃائج منگڻا طمع جون تالون،
 سڄن ٿيون سپڙڄام کي تنهجي هنئين حوالون.

22

گُڻگُ تَنهنجي ڪونجڙي، پَتَر پَٽي مَ ڪَر
آهي گهران ٿي گهر ماري تنهنجو مُلڪ ۾.

23

گُڻگُ تَنهنجي ڪونجڙي، مُونڪي ٿي ماري،
هڪ ڏڪويس ڏيل ۾، ٻيون سڄڻ ساڻ،
وِڳرا واري، نٿو وٺون اڏامي اوڏهين.

24

نالو سندو سڄڻين، مٽي محبوبن،
نبيءَ نور سين، آدم ڪنان اڳي هو.

25

آيل سنگهارن جي، سُرهڻي هُئي سانجاڻ،
پهرين پٿين پاڻ، پوءِ پيٿارين پهيڙا.

26

آيل سنگهارن جي، جهڙان پسيو جهوڪ،
جن تي پهي پيٽاريا، منجهان متن موڪ،
لڏي منجهان لوڪ، اُتي ويٺا اُسري.

27

وڏي وڳر هيرئين، چري نه پين گڏ،
ڪونج ڪريندي سڏ، وڻي وهامي راتري

28

گونجڙين ڪالهه، سڄڻ پاتم ڇت،
آءُ اُنهي ري هت، ٿي گهنگهر گهاريان.

29

تون سپڙاءُ سيڪڙو، تون ڌاتار آئون ڏوه،
تون پارس آئون لوه، جي سنجين ته سون تيان.

30

هَلُڻ هاريون سنڌ ڏي، روه رامائان گن،
گر ڳل گونجڙين، رائي ۾ رات ڪيو.

31

قسمت آنديون گونجڙيون، وطن سندن روه،
ڪنهنجو ڪونهي ڏوه، روز رازق هت ۾.

32

تون سپڙاءُ سيڪڙو، تون ڌاتار آئون ڏڏ،
سُئي تنهنجو سڏ، ڪلهي پاتم ڪينرو.

33

چنل چچ هٿن ۾، گلهن ڪوڌارا،
پورهئي خاطر پيت جي، ائين سوارا،
اوڏ به ويچارا، ڪا لاکا وڃينئي لڏيو.

34

کي ڏينهن ڪاڇي ڪنڌئين، هٿي ريلن منجهه رهاڻ.
سي نه ڏسجن هاڻ، پسيو ماڳ مري هيٺيون.

35

رائي ۾ رات گيو گرڄل ڪونجھڙين،
وڙھ ويچارين، ڪالھوٿان تي آڇ گھڙي.

36

جن رهيو رهاڻيون ڪيون، پيئل توڻم پاڻ،
سي نه ڏسجن هاڻ، کڻي ڪنهن ڪوڙ ٿيا.

37

کنجا دور قٲین جون کرکی ٲالھڑیون،
کنھن ٲر ڌینھن گزارین، کنھن ٲر راتریون،
تو ٲ مالھڑیون ٲدیون آتڻ واریٲین.

38

ڪنڊا ڍور ڌڻين جو جي تو هڻڻو سور،
ته مٿي لامن پور هوند نه ڪيئي ايترو.

39

رائي ۾ رات ڪيو گرڳل گونجهرين،
ورهم ويچارين، راتو ڏينهان نه لهي.

40

ڏپ نه پسين ڏڪيو، گونج نه پسين ڪانهن،
ماري سندي ڏانهن، تو ڪنين ڪانه سٺي.

41

ڏپ نه پسين ڏڪيو، گونج نه پسين گڪ،
ماريءَ ماري لڪ، وڳر سڀ وچوڙيا.

42

پير اسان جو بادشاهه، پيا ولي سڀ وزير
 هلن حضرت شاه ڏي، فوجون ڪيو فقير
 ڪن عرض "اسماعيل" چئي، هنيئين هنجھ اُڪير
 داتا ڏولھ پير نالائق نوازينءَ.

43

پير اسان جو بادشاهه، جو نَو ڪنڊ نمائي،
 فريادون فقير جون، تو غرضتون اونائي،
 آسرو مون آهي، هادي حضرت شيخ ۾.

44

نيم نوراني پير جا، نيمن وسي نور
 قلندر شاه ڪرم سان، پريو ڏي پريون
 تيهان پرائيو پور، وڻ به اچن واسيا.

45

نم نوراني پير جا، ڪڙن ۽ ڪلن،
ڪٽوري ۽ خوشبوءِ جا ٿا، مُشڪون مينهن وسن،
ميرانپور ميرن، ڳوسو واءِ مَ واريئين.

46

ڪي ڪنيءَ جا ڪارٽي، ڪي ڪنيءَ پڻ
اسان ڪي موج ميرانپور مير جي، وسيلو واهر
ٿڪن ڪي ٿاهر، آهي جهلو جهوڪ ڌڻي جو.

47

ڪي ڪنيءَ جا ڪارٽي، ڪي پڻ ڪن سندا،
اسين صوفيءَ شاهه جي، آهيون ٻلي لڳ بندا،
ميرا جي مندا، تب پير نه ڇڏي پانهنجا.

48

پٿيارين پالوت سين، ميرانپور جا مير
لاھين آج اکين سين، پوڻج پٿياري پير
گھرانھين جي ڪير جي آسائو ٿي آيا.

49

مٿان ورجي ڇڏيئين، پلئو پيراڻو،
تھڙو نه پاڻاڻو، جھڙو آجھو پير جو.

50

گوجو گڏين ڪاڙهي، گيڙوءَ سان گلزار
تنھن موچاريءَ مومل جا، پيهي ڏنا پار
گھوڙا گھوٽ سوار، ڪاهي آيا ڪاڪ تي.

51

ڪي جو چيو ڪاڙهيءَ سو ”صادق“ سيباڻو،
آهي مڙيوئي ميندرو پر پنڌ پراھون،
سڀ تون منجھ سيباڻو، تون مڙني ۾ مھيط ٿيئن.

52

مومل مٺي ميندرا، سٺي ڪو سلام،
پڳس شڪ ”صديق“ چئي آچيس نه آرام،
گل ڪي ڪلام، موٽي آيو منهن ۾.

53

ڌرتيءَ ڏڱ سپرين، سب جوڌا ۽ جوان،
هئا هزارين ڪيترا، هت صوبا ۽ سلطان،
تنيءَ جا مڪان، ”صادق“ سنهري ڪونه ڪو.

54

”صادق“ سڃاڻس تون، محلاتون ۽ ماڳ،
جن جي ٿي مڃ مڙڪي، ڪيائون رهاڻيون ۽ راڳ،
سي پڻ ورائي، واڳ راڻا ڪنهن رڻ ويا.

55

ڪڏ ٽنهنجي ڪونجڙي، هر منجهيئي هوءَ،
ٻاهر واکو وهي ووءَ ڪوھ لائيو ”صديق“ چئي.

56

صورت پانء م شيخ كي، اهي معني مڙوئي،
حق حقيقت جنهن کان، ٿي ثابت ٿيوئي،
اڪيون اهي ٿي، جي پسندي ٿي پاڪ ٿيون.

57

اُتي اورج هير ڪيان ناهي "صديق" چئي،
ڊگها ڪري پين پيو رهندي پٽ م.

58

صورت پانء م شيخ كي، جنهن جي مثل نه مقابر
اچي راهه الله جي، جا پيغمبري پر،
وون دوستائي در "صادق" گهڻي صدق سان.

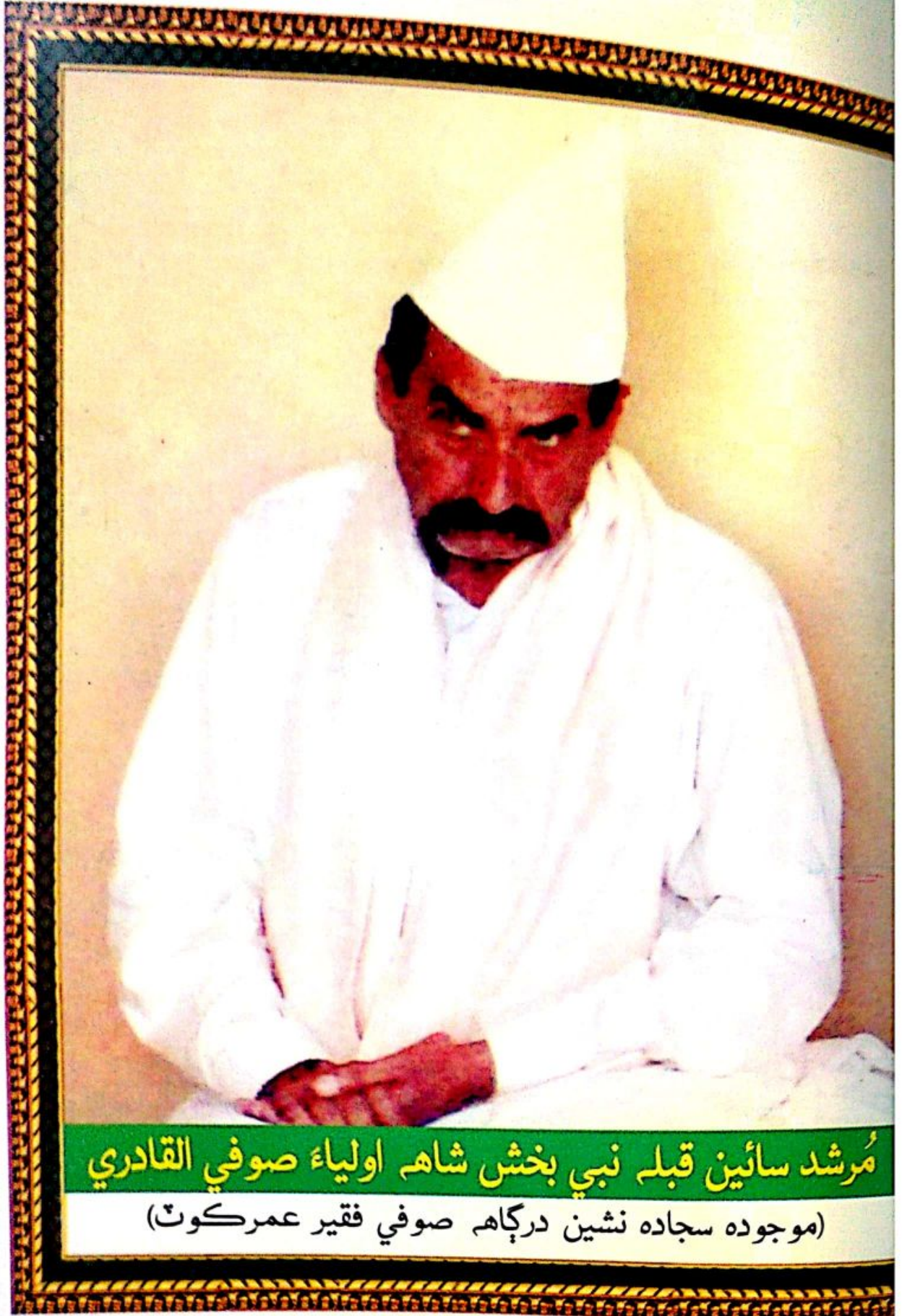
59

وج طالب طلب پئي، پکن ڏيئي پاھ،
گوهر غريبن جو "صادق" اهي شاه،
ڏيکاري ساراهه، جا پيغمبر پيدا ڪئي.

60

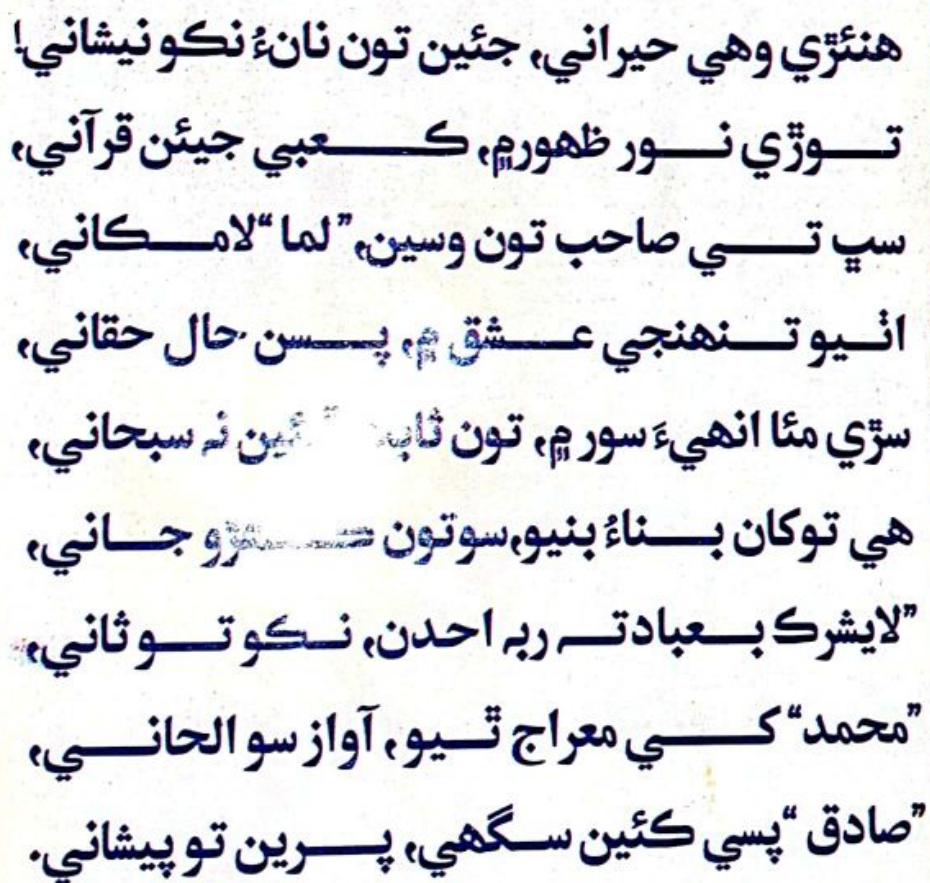
اُپرندان ٿي اُپريو ڪري گيڙوءَ گل،
هادي هدايت جو، ڪونهي سندن ميه،
"صادق" ڳالهه م هل، فضل الله شاه فقير جي.

مُرشد سائين قبلہ نبی بخش شاہ اولياء صوفي القادري
(موجودہ سجادہ نشين درگاہ صوفي فقير عمرکوٹ)

حضرت مُرشد سائین صادق شاہم (صوفی فقیر عمرکوٹ)